

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 535

De Goudmaker

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
 J.v.K.

19 Serie Fabrique de DUBEC BICHWAIN
 20 DUBEC BICHWAIN ULTRA
 30 DUBEC AROMATISE
 40 DUBEC

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM
 Metaille d'Or 1889 - EN ARGENT Diplôme d'honneur
 de la Maye 1892 de la Maye 1892 Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

DE GOUDMAKER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Slapte in zaken.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In de groote kamer van de fraaie villa Regentpark no. 14 te Londen, welke als bibliotheek was ingericht, zaten de bewoners van het huis gezellig bijeen.

Wanneer wij zeggen gezellig, wil dat niet zeggen, dat de twee heeren, die zich in het vertrek bevonden, gezellig over koetjes en kalfjes zaten te praten. Verre van dien. Het was er doodstil en het eenige geluid, dat men hoorde, kwam van de fraaie vergulde pendule, die de seconden luid en duidelijk hoorbaar de stilte van de kamer intikte.

De gezelligheid kwam alleen van het vertrek zelf, dat langs de wanden met donker Slavonisch eikenhout was beschoten en verder zeer artistiek gemeubileerd was. Drie wanden werden bijna geheel ingenomen door hooge en breede boekenkasten, waarin honderdtallen boeken hun fraaie roode en groene ruggen naast elkander rijden en waarvan de gouden titels tot lezen uitnoodigden. Er hingen verder eenige fraaie, ouderwetsche gravures aan den wand, zoogenaamde stippelprenten, die steeds het verlangen der liefhebbers gaande maken, terwijl op den grond een dik Turksch tapijt lag, waarin de voet verzonk en alle geluiden doofde.

Raffles 535.

Van het plafond in het midden, hing een ouden koperen kaarsenluchter, die niet, zooals in zoovele huizen met nagemaakte porceleinen kaarsen, waarop bovenop een gematteerd electrisch gloeilampje is gemonteerd, voorzien was, maar waarin werkelijke waskaarsen staken, die brandden en die een eigenaardig flikkerend, maar hoogst gezellig en zacht licht wierpen door het tamelijk donkere vertrek.

Bij den schoorsteen flikkerde nog een ander licht. Het kwam van het open haardvuur, dat de temperatuur in de kamer opgevoerd had tot een hoogte, welke den mensch, die in zoo'n kamer vertoeft, zich behaaglijk doet voelen.

Vlak voor den haard, zoowat in het midden der kamer stond een klein rooktafeltje, waarschijnlijk afkomstig uit het Turksche Rijk, want het vertoonde allerlei Mohammedaanse motieven en was zeer kunstig met ivoor en paarlemoer ingelegd.

Op het tafeltje stond een uit de hand gedreven koperen rookstel en ter weerszijden bevonden zich twee reusachtige clubfauteuils, waarin de twee heeren, die in het vertrek aanwezig waren en elk in lectuur verdiept waren, als het ware verdwenen.

Achter de stoelen stonden twee schemer-

lampen, die haar licht op de lectuur der lezenden wierpen.

Geruimen tijd verliep, zonder dat de stilte op andere wijze werd verbroken dan door het getik van de pendule en het knappen van het vlamrende houtvuur.

Eindelijk rekte een der lezenden zich eens geduchtig uit, bracht een zijner handen voor den mond en . . . gaapte.

Hij gaapte zóó hardgrondig en luid, dat de tranen hem er van in de oogen kwamen en zijn metgezel naar hem deed opzien.

De gaper was de langste van de twee en waarschijnlijk ook de oudste. Hij was slank gebouwd en donker van uiterlijk. Zijn haar, dat pikzwart was, was in het midden gescheiden en aan de slapen grijzend. Zijn neus was recht en zijn mond fijn besneden. Wat echter het meeste opviel, dat waren zijn oogen, groote, levendige, grijze oogen, die dwars door je ziel heen konden kijken en soms met een eigenaardigen metaalglod konden schitteren.

Hij had een gekleed costuum aan, zwarte broek met laag uitgesneden vest en witte das, terwijl in zijn witzijden overhemd twee groote briljanten fonkelden. Hij had echter zijn rok niet aan, maar over zijn vest een „coin de feu" aangeschoten, zooals men met een deftig woord het huisjasje noemt, dat gewoonlijk van een opvallende kleur is en van tressen voorzien.

Het kleedde den knappen, slanken man bijzonder goed, hetgeen vooral goed uitkwam, toen hij, na zijn geeuw, zijn overbuurman aankeeek en glimlachte.

Die overbuurman was ook knap, maar leverde toch een groot contrast met zijn kamergenoot op. Was de eerste slank en donker, hij was blond en eer iets beneden dan boven de middelmatige lengte. Zijn gelaat was ronder, voller en blozender, terwijl zijn oogen van dat diepe blauw waren, dat men zoo vaak bij kleine kinderen, maar zoo zelden bij volwassenen aantreft, maar dat aan zijn gelaat iets joligs en gemoedelijks gaven.

Ook hij was in gekleed costuum en had eveneens een coin de feu aan, maar zijn huisjasje was veel korter en spande hem meer, zoodat het lang niet dien indruk maakte als bij zijn overbuurman. Verder stond de hooge boord met witte das hem minder goed en men was als het ware geneigd hem toe te roepen, die met een slapen boord en losse, veelkleurige sportdas te verwisselen, hetgeen hem ongetwijfeld veel beter zou hebben gestaan.

De twee heeren, die wij hier zoo goed mogelijk hebben beschreven en als het ware levend voor de lezers hebben neergezet, zijn niemand anders dan Lord Edward Lister, die reeds jaren lang onder den naam John Raffles de dolzinnigste avonturen beleefde en uithaalde en daardoor even lang door de politie van

alle Landen in Europa en Amerika werd gezocht. Hij is de lange, slanke, donkere figuur, met het geestige, gladgeschoren gezicht, dat echter, zooals wij het thans zien, nimmer door de politie van welk land ook is aanschouwd.

Want John Raffles is een meester in de vermomningskunst, die er zijn hand niet voor omdraait om in minder dan geen tijd zijn persoon te metamorphoseeren in een andere gedaante, die net zoo veel gelijkt op zijn natuurlijke gestalte als de maan op een druipende waskaars.

Als hij wil is hij in vijf minuten een eerzaam dokter met glinsterende brilleglazen voor de waterige oogen en een witten baard, nóg vijf minuten later is hij een oude bedelaar, zóó vies en vuil, dat men hem met geen tang naar den wal zou willen dragen, terwijl men, als men zich twee maal omgekeerd heeft, die bedelaar niet meer kan vinden, daar er in diens plaats een elegant jong meisje staat, met een lief blosje op de wangen en een kuiltje in den kin, zoodat geen enkele schoonheidscommissie, die haar taak ernstig opvat, één oogenblik zou aarzelen, om haar den eersten prijs te geven.

Dit alles mag een weinig overdreven schijnen, maar is het inderdaad niet. Raffles toch, die deze kunst tot in de perfectie heeft opgevoerd, heeft in den loop der jaren zijn vermomningskunst tot een bijzondere hoogte opgevoerd. Met pruiken en zoogenaamde schminck waarmede de tooneelspelers werken, wil hij niets meer te maken hebben. Hij heeft door allerlei chemische proeven in zijn laboratorium verschillende kleurwatertjes weten samen te stellen, die het vermogen hebben zijn huid, zoowel in kleur als in spanning volkomen te veranderen. Zijn blanke, eenigszins gebruide tint weet hij om te tooveren in het schitterendste wit tot het diepste zwart, dus van de kleur van een gezond, jong meisje tot die van een Nubischen slaaf met alle mogelijke tusschentinten.

Verder heeft hij een bijzonder watertje, waarvan hij slechts enkele druppels in zijn oogen behoeft te spuiten, om de kleur daarvan, die natuurlijk grijs is, geheel te veranderen, zoodat zij nu eens sprekend gelijken op de kinderlijke, blauwe oogen van zijn metgezel en vriend, die tevens zijn secretaris is, Charles Brand, in den stoel tegenover hem gezeten, dan weer op de donkerbruine, bijna zwarte oogen van een of ander type, dat hij wil nabootsen.

Somtijds neemt hij zijn toevlucht tot een haar- en baardgroei, die verschilt met den zijne. Daarvoor heeft hij allerlei stukjes glad vleeschkleurig caoutchouc, dat hij strak om schedel of kin kan spannen en waarop menschelijk haar in allerlei kleuren is geïnplanteerd. Met behulp van een gewonen kam en wat cosmetiek kan hij dat haar in allerlei vor-

men opmaken. Nu eens is zijn haar zwart en achterover gekamd, dan weer blond en in het midden gescheiden, soms is het wit en ver-toont zich boven op den kruin een kale plek, (van het studeeren, weet U?), dan weer peper en zout in losse golven krullend en weerbastig.

Door dit alles is het te begrijpen, dat de politie nimmer in staat is geweest de hand op hem te leggen. Steeds is zijn vermomming in enkele seconden gereed, daar hij altijd de noodige ingrediënten bij zich draagt en als de politie zoekt naar een lang, slank heer, die met een fluweelen halfmasker voor, om middernacht een of andere woning of een kantoorgebouw is binnengedrongen, om daar zijn slag te slaan, dan staat er het volgende oogenblik een heer of dame, die met de grootste belangstelling naar den opgewonden politie-man luistert, in zich zelf te lachen, om ongehinderd en doodelijk kalm naar het huis van Raffles te wandelen of te rijden, teneinde zich daar weer van de vermomming te ontdoen.

Daardoor komt het ook, dat Raffles met zijn eigen, onveranderd gelaat de politie-autoriteiten onder de oogen durft te komen, met hen praat en confereert, om te beraadslagen over de middelen om den beruchten meester-dief te pakken, terwijl diezelfde politie-autoriteiten er geen flauw vermoeden van hebben, dat Lord William Aberdeen, die zij allen kennen als een buitengewoon vrijgevig filantroop en die in deze hoedanigheid zoo dikwijls van zich doet hooren, dezelfde is als de gentleman-inbreker.

Want, ofschoon zij hem zoeken als een gevaarlijk sujet, dat zich telkenmale vergrijpt aan de goederen van anderen, moet zij tegelijkertijd bekennen, dat die man een gentleman is van den kruin van zijn schedel tot de punten van zijn voeten.

Nog nimmer heeft hij zich vergrepen aan de goederen van eerlijke lieden. Steeds berooft hij slechts diegenen, die zich op oneerlijke wijze verrijken, vaak ten koste van het bloed en zweet hunner medemenschen. Maar zelfs dan en in welke gevaarlijke positie hij ook daardoor vaak komt, heeft hij zich nog nimmer vergrepen aan een menschenleven, dat hem heilig is. Tevens echter heeft hij de politie menigen dienst bewezen, door haar een of anderen bandiet, die zonder aanzien des persoons steelt en moordt en dus een gevaar voor de gemeenschap vormt, in handen te spelen.

Aldus is die John Raffles niet alleen een tweeslachtig wezen voor zich zelf, daar hij, wat hij het ééne oogenblik als John Raffles steelt, het volgende oogenblik als Lord William Aberdeen of als Graaf Palmhurst, welken naam hij somtijds ook aanneemt, weer weggeeft aan armen en noodlijdenden of aan inrichtingen van openbare liefdadigheid, maar

ook voor de politie, die hij helpt en beet neemt tegelijk.

Zoo leeft John Raffles oftewel Lord Edward Lister zijn leven van misdadiger en weldoener, van vriend en vijand der politie, van schrik der rijke nietsnutters en misdadigers van vriend der misdeelden en behoeftigen tegelijk.

En bij dit merkwaardige dubbel-leven is Charles Brand zijn secretaris, vriend en onafscheidelijke metgezel en deelgenoot.

Zooals zooveen is beschreven, zitten beide vrienden op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt, in de bibliotheek van het fraaie huis in Regentpark te lezen.

Beter gezegd, dit hebben zij gedaan, want, nadat Raffles zoo hartgrondig gegeeuid heeft, kijkt Brand zijn vriend aan en meent te moeten vragen:

„Heb je zoo'n slaap, Edward? Ik dacht nogal, dat je zoo flink uitgeslapen waart vanochtend en dat je dat zelf gezegd hebt.”

„Dat heb ik ook m'n jongen,” luidde het antwoord, „maar ik zou daartegen kunnen aanvoeren, dat de mensch, hoe méér hij slaapt, des te meer slaap noodig heeft. Dit is echter bij mij niet het geval. Slaap heb ik op het oogenblik niet, maar eerlijk gezegd: ik verveel me een beetje.”

„Vervelen!?” roept Brand op een verwonderden toon uit, „vervelen!? Met al die mooie boeken om je heen?! Ik wed, dat je er de helft niet van gelezen hebt!”

„Dat heb ik ook niet,” antwoordt Raffles, „en ik zal daar wel nooit toe komen ook. Je moet niet vergeten, dat er hier drie soorten boeken staan. De eerste soort bestaat uit de technische, waarvan ik er verscheidene heb doorgewerkt. Maar je zult me moeten toegeven, dat de meeste mij niet veel meer kunnen leeren. Ik zou zelf verschillende technische werken kunnen schrijven, als ik er den tijd en de lust voor had, waaraan menig ingenieur een goede leidraad zou hebben in een of ander gewichtig onderdeel van zijn vak. Dus is het mij niet kwalijk te nemen, dat ik die technische werken niet meer aankijk.

„Het tweede soort bestaat uit romans of fictieve verhalen. Daar ga jij je nog wel eens een enkelen keer aan te buiten, maar je moet mij excuseeren, dat ik daar nimmer een oog insla. Als ik behoefte gevoel aan iets spannends of opwindends dan behoef ik maar een blik te slaan in mijn herinnering en ik kan mij tot laat in den nacht aan eigen avonturen verzadigen. Wat die sentimenteele romans betreft, waarin allerlei moois staat over liefde en maneschijn, daar ben ik niet van gediend, dat weet je. Dus kijk ik die óók niet aan.”

„Blijft het derde soort. Dat zijn de reisverhalen en beschrijvingen van vreemde landen.

Dat is het eenige soort dat mij aantrekt, want, al ben ik zeer bereisd, overal ben ik toch nog niet geweest en wat serieuze ontdekkingsreizigers van al die vreemde landen weten te vertellen, dat interesseert mij wèl. Alleen heeft die lectuur één groot gebrek en wel dit, dat ik na het lezen van een dergelijk boek, zin heb om alles in een hoek te smijten, de beenen te nemen en zelf er op uit te trekken naar de streken, welke zoo mooi en natuurgetroouw daarin werden geschreven.

„En dat is nu het geval. Ik heb daar een beschrijving gelezen van de zoogenaamde Death-Valley, de Dooden-Vallei, de Grand Canyon, de verzonken bergwereld van de Colorado-rivier. En dáár moet ik naar toe! Ik houd het niet langer uit. De wondere schoonheden van dit Rijk der dooden met de schitterende kleuren, door den toerist zoo boeiend beschreven, lokken mij met een stem, die niet ophoudt in mijn binnenste te weerklinken.

„Daar, in die verzonken bergwereld, waar de Colorado-rivier, die hier in een betrekkelijk smallen stroom, haar snelle en woeste golven voortstuwt, steeds maar knagend en knabbelend aan de grijze kalklagen en de roode zandsteenrotsen, een diepe spleet in de aarde, zóó diep, dat zich daarin bergen verheffen van meer dan 6000 voet hoogte, terwijl de toppen van die bergen toch gelijk staan met den rand van het bergplateau, waarop men staat, dáár wil ik trachten mijn geest te verzadigen aan de schoonheid, waarnaar ik somtijds dorst en die mij van dit ellendige stadsleven doen walgen.”

Brand keek zijn vriend eens verbaasd aan. Dat waren woorden, zooals hij hem nog nimmer had hooren uitspreken; hij wist wel, dat Raffles een minnaar van natuurschoonheid was, maar hij had toch nimmer gehoord, dat hij het land had aan de stad, waarin hij leefde en... werkte.

„Zie je,” ging Raffles voort, „soms ben ik dit leven beu. Dan verveelt het me. Daar komt nog bij, dat er den laatsten tijd heel weinig te doen is geweest. Het is een tijd van malaise, de handel gaat slecht en er wordt niet veel verdiend. Zelfs de menschen, die de grootste handigheid ten toon spreiden, die altijd nog wel wát weten te verdienen, omdat zij slimmer zijn dan hun medemenschen, omdat zij het verder hebben gebracht in de kunst om een ander te... te... ja, hoe zal ik dat nu noemen?... ik zou wel willen zeggen: beduvelen, want het is toch eigenlijk niet anders dan het aanwenden van trucs, om een ander het geld uit den zak te kloppen, ik zeg, zelfs die menschen hebben op het oogenblik geen schijn van een kans om iets te verdienen.

Het gevolg is, dat ik daardoor ook niemand heb te... laten wij zeggen, straffen. Daardoor staat ook mijn bedrijf stil, want hoe kan

ik nu wat afnemen van iemand, die niets heeft? Ik heb alle kans, dat ik, als ik ergens een nachtelijk bezoek ga afsteken, voor een ledige brandkast kom te staan en dat is nu juist de bedoeling niet. Daar tegenover staat, dat in het land van den dollar wèl wat verdiend wordt. Dáár heeft de malaise lang zulke diepe wortels niet geschoten en is de normale toestand veel eerder hersteld geweest, dan hier, waar er nog voorloopig geen kans op is.”

„Aha,” dacht Brand, „nu wordt het mij een beetje duidelijker, waarom die goede Edward zoo naar de Dooden-Vallei verlangt. Hij zal er natuurlijk wel naar toe willen, maar tevens om eens te zien, of hij daar niet wat kan vinden dat hem ook op het gebied van zijn zaken bevrediging zal schenken, en hardop zei hij:

„Nu begin ik je geestdrift voor de natuurwonderen zoo'n beetje te begrijpen, Edward. Ik denk, dat, als je ze gezien hebt, je dan nog eens verder zult rondkijken en je gelegenheid waarnemen.”

Raffles begon te lachen na deze woorden van zijn vriend, die hem blijkbaar geschoten had, want hij zei:

„Juist Charly, je hebt het geraden! Hier vallen geen zaken meer te doen op het oogenblik en ik heb er zoo'n idee van, dat dat wel het geval zal zijn met de menschen aan de overzijde van den grooten plas.

„Ik ben van plan zaken te gaan doen met de trustkoningen van de Vereenigde Staten. De heeren verdienen het, tot welzijn der menscheit, dat hun millioenen eens een flinke aderslating ondergaan. Iedere dollar van hun reuzenvermogen is ten koste van de gemeenschap verworven.”

Brand keek zijn vriend en meester eenige minuten bedenkelijk aan, voordat hij antwoordde:

„Niettegenstaande alle hoogachting die ik voor je genie koester, twijfel ik er toch wel een beetje aan, dat je met goed gevolg een strijd met de Amerikaansche Goudreuzen kunt voeren.

Wanneer je hun brillianten wilt wegnemen, zal hun dit niet schaden. Edelgesteenten hebben voor hen niet meer waarde dan kiezel, en geld is bij hen niet te halen.”

Over het geestige, gladgeschoren gezicht van John Raffles vloog een glimlach, terwijl hij zei:

„De brillianten der millionairs interesseeren mij dit keer in 't geheel niet, Charly. Overigens heb je het mis, als je meent dat ik niet evengoed als ieder ander zou weten, dat in de brandkasten der millionairs slechts kasboeken en rekeningen te vinden zijn. Die hoeveelheden contant geld, waar ik belang in stel, liggen goed opgeborgen in de brandkluisen der banken. Neen! ik wil hun in geregelde zaken hun kapitaal ontnemen en probeeren, daarmede

weder diegenen gelukkig te maken van wie zij het hebben afgenomen."

„Nu, ik ben toch werkelijk nieuwsgierig hoe je dat zult aanleggen!" zei Brand. „Ik houd je, zooals gezegd, voor een genie op het gebied van inbraak. Je kennis overwint met hare kunstvaardigheid ieder slot en iederen hinderpaal, maar of je je tegenover deze wereldkooplui als meester toonen zult, dat meen ik toch te moeten betwijfelen."

Raffles rookte bedaard zijn sigaret en antwoordde:

„Het onmogelijke trekt mij aan, Charly, zooals je weet, daarom niet verder gepraat: Wij zullen morgen Londen verlaten en ons naar Amerika begeven."

„Best", antwoordde Brand, „ik ben altijd blij als ik Londen den rug toekeeren kan."

„Goed, dat is dan afgesproken, Charly," zei Raffles. „Maar laten we nu eerst eens gaan eten. Zooals je weet, zijn Gaston, onze kamerdienaar en onze Italiaansche kok al met ver-

lof gegaan, zoodat, wanneer van avond Henderson, onze goede, brave reus, ook met een extra-gratificatië in zijn zak wat vacantie gaat nemen, wij niets anders behoeven te doen dan onze koffers, die reeds gepakt zijn, naar den trein te laten brengen, de straatdeur dicht te trekken en er vandoor te gaan.

„Vooruit Charly, niet langer gepraat, maar voort gemaakt! Nog éénmaal zullen we van avond eten in de Windsor-Club, waar ik dan tevens afscheid zal nemen van onze vrienden en dan... de vrijheid tegemoet.

„De vrijheid tegemoet!" herhaalde Brand en de beide vrienden wierpen, opgewonden door het vooruitzicht van hun reis, hunne kamerjassen uit, deden hun rok en hun pels aan, terwijl zij in den gang hunne cilinders en stokken van den haak namen, om voor den laatsten keer, ten minste voorloopig, zich door James Henderson, die intusschen met de groote limousine van zijn meester was voorgereden, naar de club te laten rijden.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De bedrogen desperado.

Den volgenden ochtend vertrokken Raffles en Brand met den trein naar Liverpool, om vandaar met een der luxe-booten van de Red Star Line naar New York te gaan.

Hun reis bood geen bijzondere avonturen. Het was tamelijk stil op de diverse stoomvaartlijnen, zoodat de twee voorname passagiers, die een eerste klas hut vroegen in het midden van het schip, heel weinig last hadden van het stampen en rollen van de boot, hetgeen trouwens ook zoo erg niet was, daar de overtocht onder zeer gunstige weersomstandigheden plaats had.

Te New York aangekomen, bleven zij in de hoofdstad der Vereenigde Staten niet lang hangen. Beiden waren daar al meermalen geweest en daar zij ontvangen werden met een sneeuwstorm, haastten zij zich om uit de onherbergzame stad, die door den sneeuwval wel

één reusachtige modderpoel gelek, weg te komen.

Op hun reis naar San Francisco, stapten zij onderweg nog voor enkele dagen uit om het National Yellowstone Park te bezichtigen en treinden daarna aan één stuk door in de richting van Frisco.

Wij vinden de vrienden dus terug in een rookcoupé van den Pullman-luxe-trein op weg naar Californië, waar hen het natuurwonder van de Great Canyon wachtte.

Brand verheugde zich al in het vooruitzicht, dat grootsche, onvergelykelijke natuurtafereel te kunnen bezichtigen en dacht er weinig aan, dat er nog heel wat tijd zou moeten verlopen, voor zijn verlangen in vervulling zou gaan.

Raffles had namelijk te New-York, in het bureau van het Astoria Hotel, waar zij geloogerd hadden, toevallig gehoord, dat zekere

mr. Brown, dien men den trustkoning van de kopermijnen van Amerika noemde, voor dezen trein een biljet bestelde.

Dat was natuurlijk een kolfje naar de hand van Raffles. Alle gedachten aan schitterende natuurtafereelen waren als bij tooverslag verdwenen en hij nam zich voor, een oogje in het zeil te houden, om te zien of hij niet eens een goeden slag kon slaan.

Daar hij in Amerika, dat bovendien veel grooter is dan het veel kleinere Engeland, lang zoo bekend niet was als in Europa, behoefde hij niet veel voorzorgsmaatregelen te nemen om zich onkenbaar te maken. Hij oordeelde het daarom ook niet noodig zijn gestalte of gelaat te veranderen en meende er mede te kunnen volstaan, slechts een klein kneveltje aan te brengen, dat hem uitstekend stond en hem beslist wel tien jaar jonger maakte. Ook Brand werd van zoo'n mannelijk versiersel voorzien, ofschoon het hem lang zoo goed niet stond.

„Ofschoon ik hier in Amerika niet erg bekend ben,” had hij tegen Brand gezegd, „ben ik er toch ook niet de Grootte Onbekende. Ten minste als zoodanig heeft men hier nog nimmer van mij gesproken. Mocht men daar later dan neiging voor krijgen, wat zoo onmogelijk nog niet zou zijn, nu, dan weten ze ook werkelijk niet wie ze voor hebben gehad, want zoo'n lippensieraad, als waarmede ik mijzelf en jou nu heb getooid, is toch wel in staat een groote verandering op het menschelijk gelaat aan te brengen.”

Om kennis met mr. Brown te kunnen maken, had hij denzelfden trein genomen, en zat hij nu in den rooksalon, hem van dichtbij gade te slaan, terwijl hij, oogenschijnlijk, zich met het lezen van een boek bezig hield.

Tegenover den Yankee zat, heel gemakkelijk, een andere vertegenwoordiger van den millionairsstand, zekere Geis in een fauteuil geleund.

Daar richtte de Grootte Onbekende tot Brand het woord en zei op zachten toon, zoodat alleen zijn vriend het kon hooren:

„Ik heb geluk. Twee vliegen in een klap. Bij den grooten koperkoning heeft zich nog een tarwekoning gevoegd. Hij is de hoofdman in dit bedrijf en heeft, zooals ik uit een gesprek tusschen hem en Brown bemerkte, de groote Amerikaansche handelaars tot een zoogenaamde trust bijeengebracht. Deze lieden koopen, bij hun eigen tarwe, alle overige tarwe op, en bepalen dan voor dit zoo noodige voedingsproduct der menschheid, den prijs, daar buiten hen niemand meer tarwe bezit, ten minste niet in een hoeveelheid van beteekenis. De wereld wordt door geen enkele wet tegen zulke misdadigers beschermd.”

Mijnheer Brown had intusschen zijn boek terzijde gelegd, en begon met den tarwekoning

een gesprek. Raffles had zijn plaats zoo genomen, dat hij, hoewel de beide millionairs hem niet konden zien, ieder woord kon verstaan.

„Gij gaat naar Denver?” vroeg Brown.

„Juist”, antwoordde Geis, „ik heb daar een bijeenkomst met zakenvrienden.”

„Er is dit jaar veel tarwe, niet waar?” zei Brown terwijl hij sarkastisch glimlachte.

„Helaas, ja!” antwoordde Geis, terwijl zijn gelaat een uitdrukking van misnoegen over den goeden oogst vertoonde.

„De tarwe zal nu goedkoop worden,” meende Brown, „dat is u zeker niet aangenaam.”

„Zeker niet,” antwoordde Geis, „daarom ben ik juist op weg naar mijn zakenvrienden te Denver om den toestand te bespreken.”

„Ja, ja,” zei de koperkoning op een toon, alsof hij een treurende zijn deelneming betuigde, „men kan den zegen des hemels niet zóó regelen, als ik mijn koper. Bij mij komt het er niets op aan, als er te veel erts is; het wordt daardoor niet goedkoop, en het bederft ook niet, als men het liggen laat. Maar de tarwe! Hh, hm! Naarmate er meer groeit, wordt het goedkoop en er is niets aan te verdienen. 's Hemels zegen is in dit geval een vloek voor den koopman. Ik zou mij met zulke zaken niet inlaten.”

„Dat is uw zaak, mijnheer Brown,” bromde Geis, wien dit gesprek niet beviel, „laten wij maar over iets anders praten.”

Daarna ontwikkelde zich een gesprek over politiek, dat Raffles niet interesseerde. Hij hoorde slechts nog, dat Brown naar zijn kopermijnen ging, die in Pottsville, in den Staat Colorado, gelegen waren.

De luistervink noteerde alles op zijn manchet.

Daar hoorde hij hoe Brown zei: „Ik wou, dat ik al in Chicago zat. Er zijn den laatsten tijd veel treindiefstallen voorgekomen.”

„Onzin”, pochte Geis, „ik ben voor die bandieten niet bang. Verleden jaar werd mijn trein in de omstreken van Ohio aangevallen. Alle passagiers verloren het hoofd er bij, ik alleen niet. Toen de schurken in mijn coupé kwamen en „handen omhoog” brulden, trok ik mijn revolver en schoot ze man voor man neer. Wilt gij mijn wapen eens zien? Daar is het”.

„Nee, nee,” riep Brown angstig. „Ik ben niets op die dingen gesteld, ze gaan mij veel te gauw af en je hebt een blauwe boon in je hoofd, vóór dat je het weet. Een ongeluk zit in een klein hoekje. Houd dat ding maar in je zak.”

Maar zijn verzoek hielp hem niet veel, want Geis had de revolver reeds uit zijn zak gehaald.

Raffles moest evenals Brand om dit tooneeltje lachen.

Het was een damesrevolver, een wapen voor

amateurs, een tamelijk onschadelijk voorwerp.

Zelfs Brown was van den schrik hersteld en beschouwde vol belangstelling, maar tegelijk twijfelend en achterdochtig dit kinderspeelgoed.

„En daarmee hebt gij die bandieten gedood?” vroeg hij.

Geis zette een hooge borst op en zei: „Mijnheer, wilt gij het probeeren? Een schitterend wapen is het, elk schot is raak en doodelijk!”

„Ja, ja, ik geloof het wel, ik geloof het wel!” mompelde Brown, „maar houdt dat ding alsjeblieft niet op mij gericht, dat maakt mij zenuwachtig. Het mocht eens afgaan!”

„Gij moet den knal eens hooren,” meende Geis, die vol moed was.

„Liever niet!” zei zijn reisgezel en snoot zijn neus.

Met een heldhaftig gelaat borg Geis de revolver weder in zijn zak toen de hofmeester binnentrad en verzocht aan tafel te komen.

Alle reizigers begaven zich naar de Dinner-Car en Raffles richtte het zóó in, dat hij een plaats naast Brown kreeg, terwijl Brand aan de andere zijde van den Grooten Onbekende zat. Brown kon ieder woord verstaan, dat Raffles tot zijn secretaris zei.

Daar was het Raffles juist om te doen en hij liet nu duidelijk blijken door telkens over Pottsville te praten, dat deze stad het einddoel van zijn reis was.

Wat Raffles verondersteld had, gebeurde. Brown lette goed op hetgeen hij hoorde, maar daar Raffles niets over het doel van zijn komst naar die stad aan Brand mededeelde, werd hij nieuwsgierig en besloot Raffles in zijn gesprek, dat hij tot dusverre alleen met Geis, die tegenover hem zat, gevoerd had, te betrekken.

Zijn breeden mond, waarin zijn gebit, met sterke, gele tanden, naar voren stak, tot een vriendelijk glimlachje vertrekend, wendde hij zich tot Raffles en zei, zoo onbevungen mogelijk:

„Gij reist naar Pottsville, naar ik hoor”.

„Jawel”, antwoordde Raffles, „stelt gij belang in het doel van mijn reis?”

Brown lachte eens.

„Och ja, ik ben daar tamelijk bekend en woon er sedert meerdere jaren. Mag ik vragen welke zaken u naar Pottsville voeren?”

„Ik ben er geïnviteerd”, zei Raffles zóó onbevungen, dat Brand zich te vergeefs het hoofd brak, wie uit Pottsville zijn vriend kon gevraagd hebben.

Ook Brown, die dit antwoord niet veel wijzer maakte, trok een nadenkend gezicht en waagde het eindelijk te vragen:

„Misschien door Mr. Hunting?”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Het spijt mij, u daarop het antwoord schul-

dig te moeten blijven. Verschillende redenen nopen mij daartoe.”

Hij wendde zich van Brown af, alsof hij de vraag ietwat impertinent had gevonden, en onderhield zich verder met Brand over den duur van den tocht en andere zaken.

Zoo verliep de tijd, tot Raffles 's avonds nogmaals door Brown in den rookcoupé aangesproken werd.

Deze had zijn blunder ingezien en wilde het blijkbaar goed maken.

„Mag ik de eer en het genoegen hebben U een glas whiskey aan te bieden, vroeg hij en zonder een antwoord af te wachten, gaf hij den zwarten kellner bevel een flesch „Black and White” te brengen benevens drie glazen, terwijl hij Raffles en Brand naar een hoekje loodste en zich bij hen nederzette.

Het was voor Raffles natuurlijk een kleine moeite geweest hem botaf te weigeren, maar hij begreep, dat hij zich Brown niet geheel en al tot vijand moest maken, daar hij nog niet wist hoe hij in Pottsville zou optreden.

Toen de flesch en de glazen gebracht waren, de koperkoning plaats genomen en een reusachtig groote sigaar gepresenteerd en zelf ook een daarvan opgestoken had, begon hij omslachtig over Pottsville, de kopermijnen en zijne bezigheden te spreken, als iemand, die zich dadelijk overal op den voorgrond plaatsen wil.

Raffles had, met zijn geniale menschenkennis, dadelijk het karakter van Brown doorgrond.

„Mr. Hunting”, zette nu de koperkoning uiteen, „is mijn concurrent, en het zou mij spijten, als gij een vriend van hem waart en mij daardoor belet werd, onze kennismaking van deze reis voort te zetten. Wilt gij mij niet mededeelen, wat u naar Pottsville voert?”

„Ik stel belang in de mijnen”, antwoordde Raffles.

„In mijnen”, herhaalde Brown, „het is mij niet bekend, dat iemand in mijn omgeving iets verkoopen wil.”

„Dat niet”, antwoordde Raffles. „Het is mij nog nooit ingevallen een mijn te koopen. Mag ik zoo vrij zijn, mij aan u voor te stellen? Mijn naam is Phileas Baxter, ik ben scheikundige.”

Het was gelukkig, dat Brown op dit oogenblik den spreker aankeek en niet Brand. Deze trok zoo'n verbluft gezicht, dat dit den koperkoning dadelijk had moeten opvallen.

„Wat in 's hemels naam”, dacht de jonge secretaris, „heeft Raffles nu in zijn hoofd door te zeggen, dat hij aan scheikunde doet, en hoe komt hij er toe, zich den naam van zijn ouden tegenstander, den inspecteur van politie Baxter uit Londen toe te eigenen?”

„Is uw vriend ook scheikundige?” hoorde Brand de stem van Brown zeggen; het volgende oogenblik beantwoordde Raffles die vraag

toestemmend, en maakte daardoor hem eveneens tot chemicus.

„Het ontbreekt er nog maar aan", dacht Brand, „dat Brown met mij een gesprek over de scheikunde begint. Ik heb sedert ik van school ben, alles vergeten wat in betrekking tot deze wetenschap staat."

Intusschen was die vrees van Brand ongegrond, want Brown scheen er niet aan te denken de chemische kennis van zijn nieuwe kennissen op de proef te stellen, maar praatte honderduit over allerlei onderwerpen, onderwijl allerlei pogingen aanwendend, om te weten te komen, waarvoor zij naar Pottsville gingen.

Maar Raffles hulde zich in een geheimzinnig stilzwijgen. Wel gaf hij nu en dan een antwoord op een vraag van Brown, maar was daarin zóó vaag en algemeen, dat Brown er tot zijn ergernis geen steek wijzer door werd.

„Interesseert gij u voor koper?" vroeg Brown, opnieuw een poging wagende de beweegredenen van zijn medereiziger te doorgronden.

Glimlachend antwoordde Raffles:

„Dat ontken ik niet; en ik wil u ook wel vertellen, mr. Brown, dat ik in de laboratoria van den Staat zonderlinge chemische toestanden ben op het spoor gekomen."

„Zijt gij door den Staat aangesteld?" vroeg Brown.

„Jawel", knikte Raffles.

Brand dacht, dat hij het uit zou proesten van het lachen en scheen het plotseling benauwd te krijgen.

Hij verlangde op te staan om, op goeden afstand van deze twee, een sigaar te rooken. Hij voerde dit plan uit en hoorde van verre, hoe de twee zich nog tot laat in den nacht over kopermijnen en de winsten daarvan onderhielden. Brand kreeg de overtuiging, dat Raffles in een boek over koper moest gestudeerd hebben en dit was ook zoo. Terwijl hij sliep, had zijn vriend zich een boek uit de trein-bibliotheek verschaft en daarin wat gestudeerd, zoodat hij op theoretisch gebied meer van koper wist, dan Brown in de praktijk.

Toen de mijnbezitter met Raffles den slaapwagen opzocht, nam hij met een vriendschappelijk „goeden nacht" afscheid van hem, hem toevoegende:

„Ik hoop, dat gij eerst eenigen tijd bij mij, in mijn villa, wilt doorbrengen voordat gij gevolg geeft aan de uitnoodiging van den mij onbekenden heer in Pottsville."

„Ik zal er eens over nadenken", zei Raffles en ging naar Brand in de voor hen afgescheiden ruimte in den slaapwagen.

„Wat wil je in 's hemels naam?" vroeg Brand, toen Raffles het gordijn had neergelaten, „met dezen mijneigenaar?"

„Ik wil hem aderlaten", fluisterde zijn

vriend, „hij is een schelm van den eersten rang; hij onthulde mij hedenavond een plan, dat hij met verscheidene kopermijnbezitters heeft uitgedacht, om den prijs van dit, voor de industrie zoo onontbeerlijke metaal, opnieuw op te voeren. Als hun dat gelukt, kan de mindere man weer de kosten van deze speculatie met zijn zweet betalen, terwijl zij eenige miljoenen rijker zijn geworden."

„Ik begrijp je niet", merkte Brand op, „maar één ding moet ik je verzoeken, geef mij voortaan niet meer als scheikundige uit. Ik zou niet eens kunnen zeggen, welke elementen er in de wereld bestaan."

„Elementen?" lachte Raffles en vlijde zich neder. „Kwade en goede elementen, mijn jongen, en nu — goeden nacht."

Het duurde niet lang of de beide vrienden waren in een diepen slaap verzonken er weinig aandenkend, dat de trein hen met een snelheid van 70 K.M. per uur door de Amerikaansche prairiën voerde, waar vroeger de Indianen het de eerste blanke woudloopers zoo vaak lastig hebben gemaakt.

Thans echter zijn de Indianen zoo goed als verdwenen. Nog slechts enkele overgeblevenen van de stammen, die vroeger zoo gevaarlijk waren en om een menschenleven al heel weinig gaven, wonen hier en daar en laten zich voor geld aan den belangstellenden vreemdeling kijken en het kost eenige moeite zich in te denken, dat de voorouders van dit verzwakte geslacht, dat nog wel met veeren en mocassins versierd en met pijl en boog en strijdbijl gewapend is, maar overigens niets krijgshaftigs meer heeft, schrik en ontsteltenis in de prairiën verspreidden.

Tegenwoordig echter is er een ander volk op die vlakke gesignaleerd, dat wel niet uit roodhuiden bestaat, maar daarom niet minder gevaarlijk is, dan hun roode broeders uit die dagen.

Het zijn de zoogenaamde desperados, menschen met een ongunstig verleden, gewoonlijk uit Texas of Mexico afkomstig, wien de grond te warm is geworden onder hunne voeten en naar Amerika zijn uitgeweken, om nu eens hier, dan weer daar hun gevaarlijk handwerk uit te oefenen.

Dat handwerk bestaat uit het rooven in het algemeen en het aanhouden van personen- en goederentreinen in het bijzonder.

Het was voor zoo'n overval, dat Mr. Brown zich tegenover Geis, zijn medemillionair, zoo angstig had getoond. Hij kon niet vermoeden hoe weinig tijd er zou verstrijken eer zoo'n overval werkelijk zou plaats vinden.

De ochtend was nog niet aangebroken, toen de trein, door een plotselingen ruk aan de noodrem, midden op den weg tot stilstand werd gebracht.

De slapenden, die reeds dadelijk aan iets

ernstigs dachten, vlogen uit hun bedden op, en luisterden angstig wat er gaande was. Verscheidene schoten knalden, en vloekende stemmen werden buiten den trein gehoord. Dit leven gaf aanleiding tot een algemeene ongerustheid.

Als een kudde schapen drongen de passagiers in hun nachtgewaad in de gangen van den wagen, tusschen de slaapgelegenheden, en een algemeene kreet van misnoegen en vrees deed zich hooren, toen plotseling het licht uitging, en het geheel donker werd. Daarop verscheen een zwarte hofmeester die riep: „Dames en heeren. Wij zijn aangevallen. Ik geef u in overweging, geen weerstand te bieden. Deze lieden maken korte metten, zij hebben reeds den hoofdconducteur en den machinist neergeschoten.”

Achter hem verscheen, verlicht door het schijnsel van een handlantaarn, de avontuurlijke gestalte van een man met breedgeranden puntigen hoed, wollen hemd en een broek van schapenvacht, in iedere hand een revolver van groot kaliber. Van zijn gelaat was, daar er als masker een doek voor gebonden was, niets te zien.

„Handen omhoog!” schreeuwde de roover. „Allen in den wagon!”

„Wie dat niet doet, krijgt van mij uit mijn dampmachine genoeg stoom om naar de andere wereld geholpen te worden. Voorwaarts, handen omhoog, jij dikbuik,” schreeuwde hij Brown toe, die niet zoo dadelijk dit bevel opvolgde.

„Pardon, ik heb jicht,” antwoordde de koperkoning.

„De duivel hale je jicht,” vloekte de desperado. „Handen omhoog, of ik zal je genezen.”

Hij hield de revolver voor het gezicht van Brown, die met de snelheid van een aap de armen omhoog hief.

Na zich er van overtuigd te hebben, dat alle passagiers zoo bang waren als een wezel en het gegeven bevel, om de handen omhoog te houden, opgevolgd hadden, gelastte hij, dat de reizigers beurt voor beurt hunne koffers en tasschen, die in de netten lagen, zouden openen, om daaruit alle voorwerpen van waarde te halen, daarna de wagen te verlaten en de verzamelde geldtasschen, portefeuilles en andere dingen in hunne handen te houden.

Op de locomotief bevond zich nog een andere roover, die den machinist en den stoker in bedwang hield en tevens een tweede revolver op de uitgestapte reizigers gericht hield.

Raffles en Brand, die bij het onverwachte oponthoud reeds dadelijk aan een overval hadden gedacht, waren zoo verstandig geweest niet te wachten tot de roovers in den wagen verschenen, maar hadden zich, zoo vlug als zij konden, onder een paar zitbanken verstoppt.

Zoodra de laatste reiziger was uitgestapt, ging de roover met zijn lantaarn in de coupé's rond om ze te doorzoeken.

Hij had er geen idee van, dat Raffles, de Groote Onbekende, zich nog met zijn secretaris in den trein ophield.

De desperado had nog niet het midden van den trein bereikt, of plotseling sprongen twee mannen, met maskers voor het gezicht, uit een slaapvertrek op hem toe. Vóór de roover nog zijn revolver kon afvuren, gaf een van de aanvallers hem een vreeselijken vuistslag tusschen de oogen, die hem bewusteloos deed neervallen.

Het was Raffles, die, nadat hij den man onschadelijk gemaakt had, den bandiet met groote snelheid het vreemde gewaad uittrok en zichzelf daarmee costumeerde.

Zijn gezicht bedekte hij met denzelfden rooden halsdoek, die den desperado als masker gediend had en hij zette ook diens breedgeranden hoed op.

Brand bond ondertusschen met eenige riemen van de bagage den neergevelden man aan armen en beenen.

Hierop sleepten zij hem in hun vertrek en stopten hem een prop in den mond, om hem het schreeuwen te verhinderen.

„Blijf bij hem tot ik terug kom,” beval Raffles zijn vriend. „Ik zal mij nu de grap veroorloven, in zijn plaats de zakken van onze medereizigers lichter te maken. Zij verdienen niet beter voor hun lafheid, en deze schurk verdient ook niet anders. Dan wordt de rekening, die ik met beide partijen te vereffenen heb, afgesloten. De vrouwen zal ik haar sieraden laten behouden en de mannen zijn alle rijke nietsnutters of gewetenlooze millionairs.”

Na deze woorden nam hij de revolver van den desperado en stapte uit den coupé.

Sidderend van angst en rillend van koude, stonden de reizigers in een lange rij; het was geen hartverheffend schouwspel.

De heeren in pyama's en nachthemden, de dames in allerlei soort nachtgewaad, allen boden een schouwspel, zooals een karikatuurteekenaar niet beter zou kunnen bedenken. Raffles trad op hen toe en, de heesche stem van den desperado nabootsend, riep hij:

„Het is koud, nietwaar dames en heeren? Laten wij dus spoedig voortmaken, opdat gij niet verkouden wordt. Geef echter vóór alles dat kinderspeelgoed hier.”

Hij trad op Geis toe, nam hem de kleine revolver uit den zak van zijn slaaprok, verwijderde de patronen uit het wapen en zei:

„Gij wilt met dit ding zeker op de berenjacht gaan, niet waar? In dezen nachttrok zult gij op de dieren veel indruk maken.”

Deze scherts gaf den reizigers de verloren stemming terug, nog meer toen Raffles aan

Geis het ontladen wapen teruggaf met de woorden:

„Vergeet een volgenden keer niet, uw revolver mee op reis te nemen, doch liefst ongeladen. Spaar de patronen.”

Toen trad hij op Brown toe, wiën het angstzweet in dikke druppels over het gezicht liep.

John Raffles lichtte hem met de lantaarn in de oogen, en zeide:

„Dit werkje maakt u warm, mijnheer. Ik raad u aan dit vaker te doen. Gij transpireert als in 't hartje van den zomer.”

Zoo ver het oog reikte, lag buiten de sneeuw over de velden.

Voor iederen reiziger had hij een toepasselijke opmerking, en liet zich door hen, alsof hij in een kerk geld inzamelde, den grooten breedgeranden hoed tot aan den rand met horloges, ringen en geld vullen.

Van de locomotief riep de andere desperado „Ben je gauw klaar, Jim?”

„Kom dadelijk,” riep Raffles met heesche stem terug, „ik moet eerst nog den wagen onderzoeken en nazien of ze nog wat achter hebben gehouden.”

Hij steeg weer in den wagen, doorzocht hem en vond werkelijk verscheidene portefeuilles met banknoten, in de bedden verstopt.

Dit alles bracht hij in zijn slaapvertrek en zei tot Brand:

„Laat ons nu den schelm aan de andere zijde van den trein op den rails werpen.”

Beiden pakten zij den man, die nog altijd bewusteloos was, op, en wierpen hem den wagen uit.

„Berg nu deze dingen van waarde in onze koffers,” beval Raffles, „ik zal ondertusschen onderzoeken, hoeveel onbekende helpers nog op den locomotief staan.”

De groote Onbekende verliet wederom den wagen en schreeuwde den reizigers toe:

„Niemand komt in den trein voor ik bevel geef.”

Dreigend schoot hij daarbij zijn revolver in de lucht af.

Raffles ging langs den trein, en zag dat nog slechts één enkele desperado op de machine stond, die met twee revolvers den stoker en een conducteur in bedwang hield. Vóór de locomotief lagen de hofmeester en een derde desperado, neergeschoten ter aarde, en naast hen stonden de zwarte treinbedienden. Zij waren door den dood van hun chef zoo zeer verschrikt, dat ook zij niet waagden, weerstand te bieden.

Niet zoodra had Raffles gezien, dat de desperado slechts één medeplichtige had, of hij steeg weer in den wagen en stapte naar zijn coupé.

Haastig wierp hij de kleeren van den bandiet af, zette zijn gewone reispetje op, en zei tot Brand:

„Volg mij en neem je wapen mee.”

Terwijl hij eveneens zijn wapen ter hand nam, stapte hij uit het venster, waardoor zij den desperado hadden geworpen, en nam diens kleeren, in een bundeltje gewikkeld mee.

Met van woede fonkelende oogen keek de door de koude nachtlucht bijgekomen roover hen aan. Hij was razend en probeerde tevergeefs, de riemen los te maken, en de prop uit den mond te spuwen.

„Pak op,” beval Raffles, „wij moeten den schurk van de rails dragen, opdat de treinbeambten hem niet vinden.”

Zij brachten den geknevelde naar een helling, vanwaar zij hem, wel een twintig meter, naar beneden lieten rollen; zijn bundeltje kleeren wierpen zij hem na.

„Hij zal wel eenige uren noodig hebben voor hij zich losgemaakt heeft,” lachte Raffles, „en daarmee zal hij het, niettegenstaande de koude, wel warm krijgen.”

Daarop sloop de Groote Onbekende voorzichtig naar de locomotief.

Vloekend stond daar nog altijd de desperado, en dreigde ieder, die de handen zinken liet, neer te schieten.

Plotseling knalden kort na elkaar twee schoten.

De treinbeambten zagen, hoe de desperado de armen liet zinken en met een schreeuw van woede ter aarde stortte.

John Raffles had hem, als geoeffend schutter, in de opgeheven armen getroffen en hem daardoor onschadelijk gemaakt.

„Schiët je revolver in de lucht af,” fluisterde hij Brand toe. „De passagiers moeten denken, dat jij den tweeden kerel hebt onschadelijk gemaakt.”

Toen schreeuwde hij luid „bravo”, en sprong op de machine.

„Hem hebben wij, dames en heeren,” riep hij, „jammer dat de tweede ontkomen is!”

Alle passagiers en beambten liepen bijeen, en Raffles was enkele oogenblikken het middelpunt en een voorwerp van bewondering van de zijde der dames.

Niemand dacht eraan de woorden van den Grooten Onbekende in twijfel te trekken, toen hij mededeelde, bij het eerste gerucht uit het venster gesprongen te zijn, en zoo de eerste gelegenheid te hebben afgewacht om de roovers onschadelijk te maken.

„Wat jammer, dat wij dien anderen schelm ook niet te pakken konden krijgen,” riep Brown, „die hond heeft mijn portefeuille met 10.000 dollars geroofd, maar,” voegde hij er pochende bij, „het is niet zoo erg voor mij. Ik laat mijn werk lui eenvoudig eenige uren langer werken en het geld is spoedig weer bijeen gebracht.”

Nu moesten de beambten eerst een dikken boomstam, dien de desperado's over de rails

gelegd hadden, wegruimen, en na een uurtje werk kon de trein zich weer in beweging zetten. Raffles echter bevond zich in zijn slaapcompartiment en telde de onvoorziene ontvangsten van dit oponthoud, hij had 170.000 dollars en een groote handtasch vol horloges en ringen.

„Dat is nog eens de moeite waard,” lachte hij tegen Brand, „om in een Pullman Luxetrein te reizen. Gemakkelijker kan men geen geld verdienen. Jammer dat de heeren Geis en Brown zoo slecht bij kas waren. Ik hoop echter in Pottsville en in Denver nog betere zaken met hen te doen. Ik heb namelijk den koperkoning een geheim wijsgemaakt Charley. Ik heb hem verteld, dat ik de kunst versta om verschillende metalen te veranderen.

„Alchemist, dus?” vroeg Brand verwonderd.
„Ja,” antwoordde Raffles, „en jij hebt wel

de minste reden om dit te betwijfelen. Ik meen, dat ik dat zaakje tamelijk goed versta. Dezen nacht maakte ik alleen met mijn handen 170.000 dolar. Daarvoor had ik niet eens, als een goudmaker, een smeltoven en smeltkroes noodig. Maar in Pottsville laat ik mij een smeltoven bouwen, en ik hoop, dat ik daarin eenige millioenen van Brown's vermogen zal versmelten. Geloof mij, Charley, een rijk man is nog niet altijd een verstandig man, maar dikwijls juist het tegendeel. De rijkdom is hem meestal slechts door toeval in handen gekomen. Brown is zóó'n groote ezel, als ik tot dusverre zelden heb aangetroffen. Ik wed, om welk bedrag ook, dat hij even vast gelooft aan mijn kunst om goud te maken, als ik aan zijn domheid. En nu, goeden nacht, oude jongen!

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford en
Lillian Gish.

Thans: Constance Talmadge.

DERDE HOOFDSTUK.

Een duivelsche misdaad.

Raffles had in Denver met Brand den trein verlaten. Evenzoo Geis, die gedurende den reis vriendschap met Brown en den Grooten Onbekende had gesloten.

Men leverde, onmiddellijk na aankomst, den desperado, die door Raffles verwond was, aan de politie uit, waarbij laatstgenoemde een urenlang verhoor moest ondergaan over deze aangelegenheid, hetwelk door den hoofdinspecteur van politie te Denver, zekeren Henry Smith werd geleid. Bij deze gelegenheid wierp de desperado blikken van doodelijken haat naar Raffles, en toen deze de getuigenzaal verliet, riep de ander hem na:

„Ik reken wel met je af, vervloekte hond!”
Raffles haalde minachtend de schouders op

en vertrok met Brand, die eveneens verschillende vragen had moeten beantwoorden.

Zij begaven zich naar een klein hotel, waar zij zich inschreven onder de namen Henry Smith, die Raffles zeer goed leek, omdat ook de hoofdinspecteur van politie zoo heette, en James Kingston, die aan Brand werd toebedeeld.

Zij bleven hier echter niet lang. In plaats van naar bed te gaan, opende Raffles een koffer, welke verschillende ingrediënten bevatte ter vermomming en maakte van zich zelf en zijn vriend een paar typen, die in de verste verte niet herinnerden aan hun waar voorkomen.

Raffles veranderde zich in een ouderwetsche

Amerikaan, een echte Yankee met hoog voorhoofd, kaal hoofd en een langen witten puntbaard, terwijl Brand meer het type kreeg van den tegenwoordigen Amerikaan, glad geschoren met donkere, geheel achterover gekamde haren en een reusachtige sigaar tusschen de lippen, die hem nimmer verliet, nooit aangestoken werd, maar in zijn mond heen en weer zeilde als een schip in doodsnood.

Aldus toegetakeld, slaagden zij erin den volgenden ochtend naar de algemeene conversatiezaal te komen, zonder dat iemand hen uit hun kamer had zien komen. Zij gebruikten wat, betaalden hun vertering en verlieten het hotel als een paar bezoekers en niet als logees, daar zij natuurlijk wilden vermijden, dat men hun vermomming doorgrondde.

Nadat zij op straat gekomen waren, raadpleegde Raffles zijn manchet, waarop hij gedurende de treinreis voortdurend aantekeningen had gemaakt en sloeg nu de richting in naar de Bronks, een deftige buurt, waar verschillende clubs en openbare gebouwen waren gevestigd en waar in een groote zaal de vergadering van de graanhandelaren van de Vereenigde Staten zou plaats vinden.

Raffles, die zijn ooren goed open had gehad, begreep, dat op die vergadering wel het een en ander zou worden besproken, dat het daglicht niet kon velen en wilde per sé zien te weten te komen, wat daar verhandeld werd.

Toen hij in Hotel Centraal aankwam, zag hij dat daar reeds de noodige voorbereidselen werden getroffen voor de bedoelde vergadering. Hij kon een blik in de vergaderzaal werpen en zag, dat daar aan een langwerpige tafel, die met een groen kleed overdekt was en waarop verschillende koperen luchters met kaarsen brandden, eenige fraaie leunstoelen werden geschoven. Hij telde er acht. Er zouden dus waarschijnlijk niet meer dan acht graanhandelaars ter vergadering komen.

Toen hij dit gezien had, stuurde hij Brand naar een gedeelte van het gebouw, dat aan de andere zijde van de vergaderzaal was gelegen, om te zien of daar niet een cabinet of kamer kon worden gehuurd, die met de vergaderzaal in verbinding stond of er desnoods alleen maar aan grensde.

Terwijl Brand op deze boodschap uittrok, inspecteerde hij zelf het gedeelte aan de andere zijde. Hij merkte echter al ras, dat de vleugel van het gebouw, waar hij zich bevond, geheel bestond uit dergelijke groote zalen en was dan ook niets verwonderd, toen Brand met de boodschap terugkwam, dat een groote zaal, welke voor muziekdoeleinden was ingericht, aan den anderen kant van de vergaderzaal was gelegen.

Dit was in zekeren zin een misrekening voor Raffles. Hij had het plan gehad, om in geval er kleinere zalen waren geweest, zoo'n ver-

trek te huren en dan door een gat in den wand te boren of iets dergelijks, te weten zien te komen, waarover de heeren graanhandelaars gingen praten. Nu dat niet ging, moest hij er wat anders op vinden.

En dat geschiedde gauw genoeg, want het vindingrijke brein van Raffles stond letterlijk nergens voor.

Na eenige minuten te hebben doorgebracht in gepeins, begonnen zijn oogen met een eigenaardigen glans als van staal te schitteren, om zijn lippen krulde zich een glimlachje en met een gebaar wenkte hij Brand hem te volgen.

Raffles begaf zich met de lift naar een eenige étages lager gelegen leeszaal, waar hij een lunch voor twee personen en het noodige schrijfgereedschap bestelde.

Terwijl een en ander werd gehaald, begaf hij zich naar een groote wandkast met glazen deuren, waarin allerlei boeken stonden en koos daar een lijvig deel uit, dat, naar bleek een algemeen adresboek was van de verschillende groothandelaars in de Vereenigde Staten. Hij sloeg het hoofd Graan op en toen hij dat had, legde hij er zijn hand op en boog zich over naar Brand, die zich nog steeds aan zijn zijde bevond.

„Charley, wil jij er nu even achter zien te komen, hoe de namen luiden van de acht deelnemers aan de vergadering. Ik behoef wel niet bij je op spoed aan te dringen, hè, want de zaak is dringend.

Brand was al weg.

Nu raadpleegde Raffles de naamlijst onder het hoofd Graan en kwam daardoor te weten, dat er in het geheel zestien groothandelaars van beteekenis waren in de Vereenigde Staten, hetgeen hem verwonderde, daar hij in de zaal, boven, slechts acht stoelen om de tafel had gezien.

Zouden die anderen dan niet uitgenoodigd zijn? vroeg hij zich zelf af.

Het antwoord zou hem spoedig gegeven worden.

Terwijl hij nog over dit raadsel zat te denken, kwam Brand met een lachend gelaat terug. Hij had een briefje in zijn hand, waarop acht namen stonden.

„Ik was zoo gelukkig,” zei hij tot zijn vriend, „er toevallig bij tegenwoordig te zijn, toen de heeren in het gebouw arriveerden. Zij kwamen allen tegelijk en waren waarschijnlijk door Geis afgehaald, want die trad zoo'n beetje op als leider van het gezelschap. Beneden in de vestibule gaven zij hun pelsen en hoeden af en schreven hun naam in het vreemdelingenregister. Zij blijven dus waarschijnlijk hier een paar dagen logeeren. Zoodra zij weg waren, heb ik hun namen uit het vreemdelingenboek gecopieerd en hier zijn zij.”

Raffles bestudeerde het papiertje, maar werd er niet veel wijzer door. Er stonden acht

namen op, maar het boek gaf er wel zestien aan. Hij deelde zijn twijfel aan Brand mede en die kwam op een heel helder denkbeeld.

„Het zal zijn”, Edward, zeide hij, „omdat er slechts van die zestien acht werkelijk belangrijk genoeg zijn voor de vergadering; de anderen zijn natuurlijk ook wel grossiers in granen, maar zij zullen of van niet veel betekenis zijn, of geweigerd hebben bij de vergadering tegenwoordig te zijn. Wat het eerste betreft, dat kunnen wij gemakkelijk genoeg te weten komen, want als je achter in het boek in de referentielijst kijkt, dan zal je zien, dat daar verschillende cijfers staan, die ons kunnen inlichten over de grootte van het bedrijfskapitaal, de omzet, winsten enz., dier heeren. Zou je niet denken, dat

Maar Brand behoefde zijn zin niet te voleindigen, want Raffles had reeds de bedoelde rubriek opgezocht en was daarin ijverig aan het speuren.

Na enkele seconden gaf hij met de vlakke hand een slag op het geopende boek.

„Daar hebben we de bedoelde cijfers!” riep hij uit.

De beide vrienden bogen zich over het boek en neusden langs de regels, waar langs Raffles zijn langen welgevormden wijsvinger liet glijden.

Hij maakte eenige notities op een papiertje, vergeleek eenige cijfers en kwam weldra tot de ontdekking, dat er inderdaad eenige groot-handelaren waren, die wegens hun betrekkelijk geringe omzetten, niet in aanmerking kwamen voor deze vergadering. Het waren er zes.

„Maar,” zei Raffles nadenkend, „dan blijven er toch nog altijd tien over en niet acht. We missen er dus twee en nu kunnen we aan de hand van de door jou genoteerde namen eens zien wie de twee wegblijvers zijn.

Volgens deze logische gevolgtrekking kwamen zij tot de slotsom, dat de heeren Black en Fox, twee bekende graanhandelaars uit Santa Fé, die nog wel de grootste omzetcijfers achter hun namen hadden, ontbraken.

„Daar moeten we ons voordeel mee doen, Charley,” zei Raffles. „We moeten op die vergadering zien te komen en nu ben ik Black en jij Fox. We zullen de heeren daarvan op een origineele manier kennis geven.”

„Hoe wil je dat doen, Edward?” vroeg Brand aan zijn vriend.

„Laat dat maar aan mij over,” zei deze met een geheimzinnig knipoogje.

Terwijl hij dit zeide kwamen met veel drukte en het noodige lawaai een achttal heeren binnen, die met veel drukte en beweging een langwerpige tafel aan het venster uitzochten, waar hun lunch zou worden geserveerd.

Het duurde niet lang of het ging daar vrolijk toe. De spijzen werden vliegensvlug gebracht, maar verdwenen nog gauwer. Het

scheen, dat de heeren graanhandelaren over een goede eetlust beschikten.

Ondertusschen gebruikten Raffles en Brand ook hun lunch, waarmede zij spoedig gereed waren en begaven zich toen naar boven.

In een der zich daar bevindende zalen telefoneerden zij, door middel van een toestel van de huisleiding, naar de eetzaal en maakten zich aan den hun te woord staanden kellner bekend als Black en Fox, die een ander graanhandelaar wenschte te spreken. Zij hadden daartoe een naam uitgekozen van een der grossiers, die zij zeker wisten, dat er niet was.

Hun vraag had precies die uitwerking, welke zij er van verondersteld hadden.

Zij werkte als een bom in een menschenmenigte. Er ontstond als het ware een paniek onder de aanwezige graanhandelaars.

De kellner had niet beter weten te doen dan de telefonische vraag van de heeren Black en Fox over te brengen aan de lunchtafel van de graanhandelaars, die met een uitroep van verwondering opsprongen.

„Wat? Zijn Black en Fox hier?!”

„Zijn die sm. toch gekomen?!”

„Dat had ik nimmer kunnen denken!”

„Die zijn zeker gekomen, om de boel af te luisteren!”

„In ieder geval moeten we zien, dat ze bij de vergadering blijven!”

„We mogen ze niet laten gaan!”

„Waar zijn die booswichten?!”

Deze en dergelijke uitroepen klonken verward door elkaar en het scheen, dat er aan de schrik en ontsteltenis geen einde zou komen. Maar weldra nam Geis het initiatief door met een wijnflesch op de tafel te kloppen en om stilte te verzoeken.

„Mijneheeren,” zeide hij, toen het stil genoeg geworden was, om zich verstaanbaar te maken, „we moeten tot gewoonte maken, dat er niet meer dan één tegelijk spreekt anders komen we niet tot een goed doel. We moeten beginnen met te zien te weten te komen waar de genoemde heeren zich bevinden en als we dat weten, nu, dan gaan er twee van de stevigsten van ons naar hen toe en dan zou ik wel eens willen zien, of we ze niet op de vergadering kregen.

Een luid gejuich en voetengestamp klonk op deze woorden, waaruit viel op te maken, dat de edele leden van het graanhandelaars-gilde hun tijd goed besteed hadden, niet alleen met eten, maar ook met drinken en niet alleen van water.

Toen Geis had vernomen van den kellner, die de boodschap had overgebracht, dat Black en Fox zich boven bevonden, verzocht hij den kellner, wien hij een goede fooi gaf, dat hij hen nog even bezig moest houden, waarna hij met nog een der anderen van het achttal, die nog het stevigste gespierd en het nuchterste

scheen te zijn naar boven ging, waar zij ook inderdaad het tweetal Black en Fox aantroffen.

Laatstgenoemden deden alsof zij overrompeld werden en gedroegen zich alsof zij er niets van wilden weten, om op de vergadering te komen, maar zij lieten zich ten slotte overbluffen en gaven zich ten laatste over aan de twee graanhandelaren, die meenden, dat zij het buitengewoon slim hadden aangelegd, om twee collega's, die van plan waren geweest een spaak in het wiel te steken, toch over te halen met hen mede te werken.

Raffles zag aan hun gezichten, wat zij dachten en verkneukelde zich inwendig over het succes. . . . niet over dat wat zij meenden te hebben behaald, maar van hem zelf.

Toen zij beneden kwamen, werden zij eerst met gefluit en gejoel begroet door de achtergeblevenen, maar weldra sloeg de stemming om en werden zij met dronkenmansgulheid uitgenoodigd óók het noodige aan Bacchus te offeren.

Ofschoon Raffles en Brand bijna geen druppel dronken en telkens ongemerkt hun volle glazen wisten te ledigen in de groote houten bakken van de waaierpalmes, die in de zaal verspreid stonden, gaven zij zich het voorkomen, als of zij hun schade wilden inhalen en duchtig van het edele druivennat proefden.

Toen zij eindelijk naar boven ter vergadering togen, waren Raffles en Brand de eenigen van het geheele gezelschap van tien, die niet dronken waren.

Maar als men mocht denken, dat van een vergadering van bijna uitsluitend dronken menschen niets zal terecht komen, dan vergist men zich in de mentaliteit van den echten Amerikaan, die weliswaar vreeselijk luidruchtig en opgewonden kan doen, als hij te diep in het glaasje heeft gekeken, maar nochtans geen oogenblik vergeet waarvoor hij gekomen is.

Zoo ging het ook hier. Nauwelijks zaten zij om de langwerpige, groene tafel geschaard, of het was, alsof zij de atmosfeer van geldverdiene roken, zij bedaarden zienderoogen en ofschoon sommigen hunner niet in staat waren hun gedachten behoorlijk in woorden uit te drukken, toch kon men er van op aan, dat zij zich geen knollen voor citroenen zouden laten verkoopen.

Het instinct van geld-verdiene is zóó diep in die menschen ingeworteld, dat het hun zelfs niet in hun dronkenschap verlaat.

Raffles had dit zeer goed ingezien, maar hij wist óók, dat de vergadering, dronken als zij was, zeer zeker lichter besluiten zou nemen, waartegen men in nuchteren toestand zou hebben opgezien, of althans eenige reserve tegenover in acht zou hebben genomen.

De feiten zouden hem weldra in het gelijk stellen.

De meelkoningen waren zonder uitzondering

elegant gekleed en hun vingers waren met brillanten overladen; de uitdrukking van hun gelaat was echter in groote tegenstelling met hun overig voorkomen. Een dierlijke, brutale trek lag op hun gezicht, en hun spreekwijze was niet ongelijk aan die, welke gebruikt wordt door de Iersche bootwerkers in Londen. Toch moesten zij rijk zijn, zéér rijk.

Raffles boog zich naar Brand over de tafel en zei zóó, dat alleen zijn vriend het kon hooren:

„Dit zijn nu de menschen, voor wie ik naar Amerika gekomen ben. Tenminste voor enkelen van hen. Kijk hen maar goed aan, Charley. Wanneer de armen honger hebben, zien hun oogen niet zoo gretig naar brood, als de oogen van deze kerels naar geld. Een miserabele troep!”

Op dit oogenblik sloeg Geis zoo hard met zijn hand op de tafel, dat de wijnglazen rinkelden, en riep:

„Mijneheeren, ik open de vergadering en heet U allen welkom, vooral de heeren Black en Fox, die zich weliswaar eerst aan onze besprekingen hadden willen onttrekken, maar die we, we zullen er maar geen doekjes om winden, te vlug af geweest zijn.

„We zullen hier echter niet lang over uitweiden, maar aanstonds beginnen met datgene wat ons noodzaakt de hoofden bij elkaar te steken, namelijk de buitengewoon overvloedige oogsten, die den prijs van het koren tot een ongekend niveau hebben doen dalen. En dat is iets, dat wij niet, zonder dat wij ons te weer stellen kunnen toelaten. Want hoe lager de prijzen zijn, hoe minder we verdienen en dat mag niet. Ik heb me niet in zorgen gestoken, om aan het einde van het boekjaar op een houtje te bijten. Ik zit niet in zaken om vliegen te vangen, maar om geld te verdienen en ik denk, dat wij allen er zoo over denken.”

Hoera! Hoera! Bravo! In de hoogte met dien man!

Deze en dergelijke kreten weerklonken door de zaal, terwijl de vergaderden luide in de handen klaptten, met de voeten trappelden en op andere wijze hun instemming te kennen gaven.

Toen er weer zooveel stilte ontstaan was, dat Geis zich verstaanbaar kon maken, ging hij voort:

„Ik zeg u, heeren, wij moeten den prijs van onze tarwe dit jaar opvoeren. Ik heb geen lust voor niets te werken, en daarom heeren verzocht ik u, voor deze conferentie naar Denver te komen.”

„Ik zou gaarne,” nam een ander het woord, „en ieder van ons zou liefst zooveel geld als mogelijk verdienen. Daarom vragen wij u, Geis, wind er maar geen doekjes om en zeg ons wat hebt gij op het oog, waardoor wij onze tarwe tegen behoorlijken prijs verkoopen kun-

nen. Ik weet waarlijk niet wat wij in deze slechte tijden kunnen doen. Er is meer tarwe, dan gevraagd wordt."

Geis begon geheimzinnig te lachen.

"De zaak is heel eenvoudig," zei hij, "als wij ons aaneensluiten. In dit jaar is wel vier maal zooveel tarwe in Californië gegroeid als in het voorgaande."

"Zoo is het," riepen zijn collega's.

"En," voegde Brauer er aan toe, "nu kan iedereen zijn brood voor de helft van den prijs van vorige jaren koopen. Er is helaas meer tarwe, dan de heele wereld in de maag kan stoppen."

"De duivel hale zoo'n tarwe-zegen," schreeuwde Geis. "Zij zullen zich op onze kosten de maag niet vullen. Ik liet ze liever allen van honger omkomen. Maar daarom juist, heeren, heb ik een voorstel, dat uw instemming zal hebben."

Allen luisterden gespannen, wat Geis, die zich een glas champagne inschonk en in één teug ledigde, wel vertellen zou.

De meelkoning veegde de volle lippen af, stak een Havana in den mond, en begon, zonder zijn sigaar aan te steken:

"Wij met ons tien worden in Californië de meelkoningen genoemd, omdat wij het grootste gedeelte van alle tarwe, die er groeit, in handen hebben. In onze pakhuizen hier te Denver hebben wij te zamen voor meerdere millioenen aan tarwe liggen en wij moeten nu goed weten, wat daarmee te doen. Wanneer we deze tarwe naar de markt brengen, is de prijs morgen tot de helft gedaald."

"Dat is zoo," stemden de aan de tafel zittende vrienden volmondig toe.

"Wat zullen wij doen?" vroeg Brauer.

Het gezicht van Geis vertrok zich tot een duivelsch lachje. Nogmaals schonk hij zich een glas champagne in, dat hij in één teug ledigde. Het was alsof hij zich moed indronk. Daarna antwoordde hij, kort en bondig:

"Verbranden!"

Als tot steenen beelden geslagen over het ontzettende van dezen voorslag, staarden de kooplui hem aan.

"Verbranden?" herhaalde Brauer, alsof hij niet goed gehoord had.

"Zeker," antwoordde Geis, "alles in rook doen opgaan. Dan zijn wij van dezen zegen des Hemels verlost; het restje bewaren wij op onze pachthoeven en bepalen er den prijs van, tot het viervoudige. Wij zijn allen goed tegen brand- en waterschade verzekerd, dus maken wij prachtzaken, en ik zeg u, daar de menschen brood eten moeten, zal hun niets anders overblijven, dan aan ons de eenige meelleveranciers, zooveel te betalen als wij verlangen. Natuurlijk moeten wij samen werken."

"En daarom mijneheeren, wensch ik dit voorstel in stemming te brengen. Wensch iemand uwer nog debat?"

Onmiddellijk stond Raffles op en wendde zich tot den voorzitter.

"Mijnheer de voorzitter, mijneheeren," begon hij, "als ik wat in het midden mag brengen geloof ik, dat dit een ontoelaatbaar middel is. Niet alleen veroorzaken wij daardoor een groot verlies aan de verzekeringsmaatschappijen, maar tevens komt het mij voor, dat het verbranden van graan en koren tot de misdaden tegen de natuur kan worden gerekend. Om dan nog maar te zwijgen van het groote gevaar, dat wij veroorzaken bij het in brandsteken van graanpakhuizen, waar natuurlijk menschenlevens bij verloren kunnen gaan. Verder zou ik . . .

Maar Raffles kon niet doorgaan; hij werd door de anderen in de rede gevallen, die met schorre dronkemansstemmen lawaai begonnen te maken.

"Sentimentaliteiten! Ongemotiveerde vrees voor de gevangenis! Wij koopen de ambtenaren om! Ze durven ons toch niets te doen!"

Deze en nog andere uitroepen maakten Raffles het voortgaan onmogelijk, waarom hij dan ook zweeg. Hij begreep, dat hij slecht tegen den stroom in kon gaan en verzoon een ander middel. Hij had hen nu gewaarschuwd tegen het onwettelijke van hun voornemens, als zij daar niet naar luisterden, moesten zij maar zien wat er van kwam.

Nu stond een ander graanhandelaar op en zei, terwijl hij een donkeren blik in de richting van Raffles wierp:

"De voorzitter heeft gelijk en ik stem voor zijn voorstel om den rommel te verbranden.

Wij moeten onze, tot aan het dak gevulde zolders leeg maken, en het is het eenvoudigste middel, zooals hij dat aangeeft. Ik wil wel de eerste zijn, en zal als het moet reeds vandaag mijn pakhuizen in de lucht laten vliegen. Dat zal een heerlijk schouwspel voor Denver zijn."

"Voor alles," hernam Geis, "moeten wij onderling ons verbinden, opdat niet één van ons naderhand zal blijken een afvallige te zijn, en terwijl de anderen aan het werk gaan, met de handen in de zakken toezien, hoe wij in onze domheid ons graan verbranden, zoodat hij later tegen ons met zijn tarwe de troefkaarten kan uitspelen. Ik stel u dus voor, dat ieder onzer het contract teekent, dat ik heb opgemaakt en dat wij, na teekening in de brandkluis van de Bank van Colorado alhier, zullen laten opbergen. Dan kan niemand zich meer aan zijn verplichtingen onttrekken, daar hij zich met zijn handteekening heeft verbonden. Is dat aangenomen?"

Niemand maakte een tegenwerping. Ook

Raffles niet, die begreep, dat hij gerust de handteekening van Black kon zetten, daar deze zou kunnen bewijzen, dat hij niet op de vergadering was geweest, terwijl hij zelf dan al lang het plan, wat hij in zijn hoofd had, zou hebben volvoerd.

Geis haalde nu uit zijn actentasch een van te voren opgemaakt contract. Daarop reikte hij aan ieder een gouden vulpenhouder, en niet één van de schurken draalde een oogenblik met het onderteekenen van de akte. Nu dat was afgelopen, schonk Geis nogmaals de glazen vol en allen klonken op de goede zaken.

„Op het welslagen van onze onderneming, heeren, wij zullen de wereld den broodkorf wel wat hooger hangen en haar bewijzen, dat wij de baas zijn,” riep de graankoning.

Met een gemeenen lach antwoordden hem zijne collega's, dronken de glazen uit en vulden ze opnieuw.

„Wanneer zal het gratis vuurwerk afgestoken worden?” vroeg Brauer.

„Vanavond reeds,” antwoordde Geis, „het is de meest gunstige tijd. In Europa is alle graan reeds verkocht en de kooplui wachten op het Amerikaansche. Wij hebben vier weken noodig, vóór wij uit onze depôts uit Californië nieuw graan ter verzending in Denver hebben. Na dien tijd zullen wij alle, ons nog toebehoorende granen, tot viervoudigen prijs naar New-York en Engeland zenden, en dan maken wij een uitstekend zaakje.”

„Dat is best,” knikte Brauer, „het meest zal zich Sherman, de eigenaar van den Pacificspoorweg, ergeren, omdat hij met de vracht zoo weinig aan ons verdienen zal. Ik wilde juist vandaag wagens bestellen. Het is goed, dat ik dat nog niet gedaan heb.”

„Daar is ook geen haast bij,” meende Lobeck. „Heeren, dat is een best zaakje dat wij daar uitgedacht hebben, en ik ben bereid, ieder jaar al het overvloedige graan te verbranden, om met de rest goede zaken te doen. Wij moeten 's hemels zegen tot voordeel van onzen geldbuidel aanwenden, het brood moet duur blijven.”

Toen dit gezegd was, stond Raffles nog éénmaal op en zei:

„Nu ook ik heb geteekend zullen de heeren mij toch zeker niet meer verdenken, als ik nu nog eens met een ander voorstel kom, dat naar mijn meening noodzakelijk is. Het is dit. Waarom zouden wij hedenavond al de pakhuizen in brand steken. Dat is gevaarlijk, omdat er verschillende schepen worden gelost en de kans op het verlies van menschenlevens dus groot is. Wij winnen of verliezen er niets bij, door de brand nog een paar dagen uit te stellen. Ik verzoek den voorzitter dit voorstel in stemming te brengen.”

Geis deed wat hem gevraagd werd en daar

men er niets op tegen konden hebben, werd besloten de brand over drie dagen te laten uitbreken. Toen de voorzittershamer viel, stonden Raffles en Brand op en namen met een buiging afscheid van de vergaderden, onder voorwendsel, dat zij dien avond nog een andere belangrijke bespreking hadden met hun bankiers.

Niet zoodra waren zij weg, of de overgeblevenen staken de hoofden bij elkaar en bleven nog geruimen tijd in geheime conferentie bijeen. . . .

Toen Raffles en Brand op straat waren gekomen, zei Brand onmiddellijk tot zijn vriend:

„Dat is een ongehoorde misdaad, die deze acht schurken op het oog hebben.”

Raffles haalde de schouders op en zei:

„Niemand ter wereld kan hen daarin verhinderen. Deze kerels kunnen met hun eigendom doen wat zij willen. Maar toch wil ik probeeren of ik hen niet een poets kan bakken, om het zaakje te verijdelen.”

Hij stapte met zijn secretaris naar de steigers van de rivierschepen, waar pakhuizen van zes tot acht verdiepingen, in lange rijen naast elkaar op de kade stonden. Deze pakhuizen waren eigenlijk niets anders dan groote houten kisten, die van den grond tot het dak met graan gevuld werden.

Hier was een onmetelijke rijkdom opgestapeld en de bezitters hadden het in hun macht om met dit kostbare goed, dat de aarde voor de menschheid voortbrengt, misdadigen woeker te drijven.

Raffles keek nadenkend naar deze gebouwen. Hij scheen het niet met zichzelf eens te zijn, hoe hij den bezitters van deze met graan opgevulde gevaarten kon schaden.

„Het is toch treurig,” zei hij tot Brand, „dat menschen als de koperkoning Brown of de graankoning Geis en hun vrienden, met hun dollars het wel en wee van millioenen arme menschen in hun macht hebben.

„Ik weet nog niet wat ik doen zal, maar ik heb gelukkig ook nog een paar dagen den tijd. Wij zijn overeengekomen, om pas over drie dagen den boel in den brand te steken. Voor het zoo ver is, zal ik weten wat ik doen moet.”

Maar Raffles rekende te veel op de eerlijkheid van zijn pseudo-collega's, die na zijn vertrek overeengekomen waren, zich niet aan het laatst genomen besluit te houden en nog dienzelfden avond den rooden haan op het dak hunner graanschuren wilden laten kraaien. Het moest dan heeten, dat het een ongeluk was. Op die wijze ontkwamen zij tevens aan de hand der justitie, want het opgemaakte contract zou natuurlijk vernietigd worden.

Dienzelfden avond genoot Denver een grootsch schouwspel. In de graanpakhuizen

aan de kade was brand uitgebroken. Reusachtige vlammenzuilen verhieven zich en gloeiende stroomen van vonken stortten in het water. Slechts met aanwending van alle kracht gelukte het de brandweer, de stad voor het vuur te beschermen. De schade was ontzaglijk! Wat het vuur had gespaard, werd bedorven door de groote stroomen water, die de brandweer uit haar honderden slangen in den verzengenden gloed stortte.

Millioenen werden in een enkelen nacht vernietigd: het brood voor een heel werelddeel.

Alleen de graankoningen zaten zorgeloos in het Central Hotel en verheugden zich, nu nog meer te kunnen verdienen. Dienzelfden nacht nog bepaalden zij den prijs van het hun overblijvende graan op het driedubbele en wenschten zich met dit zaakje geluk.

Onder de velen, die naar den brand waren gaan kijken, behoorden ook Raffles en Brand. Met gebalde vuisten en tranen van woede in de oogen staarden zij het vernielingswerk der vlammen aan. Het kostte hun moeite het niet van de daken te verkondigen wie van al dat onheil de schuld was.

„Maar ik zal ze wel krijgen!” mompelde Raffles voor zich heen.

„Je gaat het zeker bij de justitie aangeven?” vroeg zijn vriend.

„Dat weet ik nog niet, Charly,” luidde het antwoord, „dat zal er van afhangen. Als ik hoor, dat er menschenlevens bij de ramp verloren zijn gegaan, dan doe ik het zeker, want dan wacht hun ongetwijfeld de doodstraf op den electrischen stoel, maar wanneer er geen

persoonlijke ongelukken gebeuren en de schade zich beperkt tot de pakhuizen en het graan, dan denk ik dat ik het niet doe.”

„Laat je ze dan zoo maar gaan?” vroeg Brand vol verwondering.

„Wel neen, Charly,” zei Raffles lachend, „dat heb ik toch ook niet gezegd. Ik heb alleen gezegd, dat ik ze dan niet bij de justitie aangeef. Doe ik dat wèl, dan worden ze misschien veroordeeld tot een paar maanden gevangenisstraf en als die uitgezeten zijn, beginnen zij hun schandelijk bedrijf weer van voren af aan. Ook is het mogelijk, dat zij er af komen met een beetje boete, of wellicht worden ze zelfs wel heelemaal vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. Neen Charly, ik weet er wat beters op. Ik zal de taak van de justitie overnemen en die heeren het eens geducht in hun portemonnaie laten voelen. Dat is het eenige, waar ze gevoelig voor zijn. Ze zijn het zaakje begonnen, om geld te verdienen, dus als het er op uit draait, dat ze er geld bij verliezen, in plaats van te winnen, dan halen ze zoo iets nóóit meer uit en dat wil ik nu eens probeeren.”

Toen Raffles, nadat de brandspuiten grootendeels waren ingerukt, informeerde of er menschen bij de brand waren omgekomen, kon hij tot zijn groote vreugde constateeren, dat dit niet het geval was geweest.

„Dus nu is het mijn beurt om eens een woordje met die schelmen te spreken,” zei hij tot Brand, toen zij dienzelfden avond in het kleine hotel, waar zij zich hadden verkleed, weer hun gewone gedaante aannamen.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een goed bestede dag.

Den volgenden ochtend, onmiddellijk na het ontbijt, liet Raffles een adresboek komen, waaruit hij eenige aantekeningen maakte. Hij had zorgvuldig toilet gemaakt en ook Brand zag er uit, om door een ringetje te halen. Niet dat zij met overdreven luxe waren gekleed, maar uit hun geheele voorkomen sprak iets van voornaamheid, iets, dat zich eigenlijk niet onder woorden laat brengen, maar dat men alleen vindt bij mannen van zaken, die het in de wereld voorspoedig gaat en die, evenals de diplomaten aan de hoven, hun geluk en hun fortuin te danken hebben aan hun gladde tong en aan hun goed verzorgd innemend voorkomen.

Raffles en Brand zagen er dan ook volkomen als een paar handelslieden uit, die het goed gaat en die zich op reis bevinden, ter uitbreiding van hun zaken.

Reeds vroeg, het was ongeveer kwart over negen, liet Raffles dan ook een taxi komen en gaf den chauffeur een adres op in de zakenwijk.

Hun doel was het kantoor van de Pacific Railroad Company, waar zij hun kaartjes afgaven aan den portier en verzochten om den Heer Mayer, den superintendent der maatschappij en vertrouwde van den Heer Sherman, den eenigen eigenaar van deze machtige spoorwegmaatschappij, te spreken.

„Ik kom bij u”, leidde de Groote Onbekende het gesprek in, „om een zaak met u af te doen, die in eenige uren moet afgehandeld zijn.”

Mayer bood Raffles en Brand een stoel en zette zich tot luisteren.

„Het komt hier op neer”, zei Raffles, „dat ik voor de volgende maand al uw gezamenlijke spoorwagens, die van Denver naar New York graan overbrengen, van u huren wil.”

Mayer keek met belangstelling naar zijn overbuurman. Dat voorstel was voor hem iets absoluut nieuws.

„Ik ben bereid”, ging Raffles voort, „u voor de wagens het dubbele te betalen, wat gij anders ontvangt. Ik meen dat gij, mijnheer Mayer, of uw chef, den Heer Sherman, hiernaar wel ooren zult hebben.”

Ofschoon Mayer niet onmiddellijk antwoordde, want hij was een gewiekst zaken-

man, zag Raffles toch wel, dat zijn voorstel in goede aarde viel. Hij wist uit het Compendium Mercantile, een soort vraagbaak voor den Handel van wel 10.000 bladzijden waarin allerlei wetenswaardigheden betreffende de groote Amerikaansche maatschappijen stonden, dat het contract van de Pacific, zooals de spoorwegmaatschappij bij verkorting werd genoemd, met het Consortium van Graanhandelaren dit jaar was afgelopen en hij hoopte, dat het nog niet vernieuwd zou zijn. Hij had alle redenen om dit niet alleen te hopen, maar ook te gelooven, daar hij op de vergadering, die hij van de heeren Graanhandelaren had bijgewoond, gehoord had, dat een hunner nog geen goederenwagens had opgegeven.

Mayer stond, nadat Raffles uitgesproken had op en drukte op een electriche bel, die met het bediendenkantoor in verbinding stond. Aan den verschijnenden klerk verzocht hij de contractenmap te brengen en toen hij deze ontvangen had, kostte het hem slechts enkele seconden om te constateeren, dat er 16.000 goederenwagens voor het beoogde doel beschikbaar waren.

Raffles noteerde het aantal in zijn aantekenboekje en ging voort:

„Zooals U wel in zult zien, mijnheer Mayer, is mijn bod zeer aannemelijk en ik twijfel er dan ook niet aan, of U zult het contract onmiddellijk willen teekenen.”

„Pardon,” zei Mayer, die al zijn commercieele handigheid te hulp riep, in de meening, dat hij er nog wel wat méér uit zou kunnen slaan, „pardon, maar ik geloof, dat het totale bedrag van 1 miljoen 500.000 dollar een weinig te laag is en dat voor den tijd van 30 dagen voor 16.000 goederenwagens, plus locomotief en 8000 man voor bediening, wij het bedrag zullen moeten afronden op . . .

Raffles stond op met een kouden metaalglans in zijn oogen. Zijn haat tegen alles wat commercieele handigheidjes genoemd werd, maar dat feitelijk niets anders is dan een pogen om anderen op geraffineerde wijze af te zetten, was ontwaakt en hij gevoelde veel lust om den Heer Mayer, een Duitscher van geboorte, maar totaal veramerikaanscht, op zijn gladgeschoren gezicht te slaan. Hij deed dit echter niet, daar hij bedacht, dat dit in den

handel niet de gebruikelijke weg is, maar besloot dien gewieksten handelsman eens te toonen, hoe hij van plan was zich te laten behandelen. Hij stond met een ruk op.

„Asjeblijft, mijnheer Mayer,” zei hij en zijn stem klonk als een bevel, „hier is het contract, dat ik reeds vooruit heb laten opmaken. Het is nu, — hij keek op zijn polshorloge, — vijf minuten voor half tien; vóór de klok half tien slaat, hebt U dat contract geteekend, of ik verminder mijn bod tot op de helft. U weet zeer goed, dat de heeren graanhandelaren, na den brand van gisteravond, bij U hun contract niet zullen hernieuwen, ten minste niet voor hetzelfde aantal wagons en ook niet tegen den ouden prijs. U weet óók zeer goed, dat mijn aanbod buitengemeen royaal is. U moest mijn aanbod met dankbaarheid aanvaarden. Maar in plaats, dat U dat doet, bedenkt U, dat ik misschien, juist omdat ik onmiddellijk een zoo royaal aanbod doe, niet erg geroutineerd ben en dat U mij wel even kunt „nemen”. Heet dat zoo niet? Welnu, laat ik U dan onmiddellijk zeggen, dat ik mij niet „nemen” laat. Hier is het contract en nu een, twee, drie, uw handteekening, of het gaat de prullemand in.”

Raffles maakte reeds een grijpende beweging naar het papier, dat hij voor den man had neergelegd, maar deze was hem vóór, nam het papier mede naar zijn lessenaar en zette er met een forschen haal zijn handteekening onder.

Nu haalde Raffles een duplicaat uit zijn zak, dat ook door beide partijen werd geteekend.

„Alright”, zei Raffles, „dat is afgehandeld! Wij hebben nu nog drie weken tot den 1en October en ik zal u vandaag op het, tusschen ons gesloten verdrag, 500,000 dollars uitbetalen.

„Op den 1en October, bij het aanvaarden van mijn recht, zal ik u het resterende miljoen dollar door mijn bank doen toekomen. Daarbij moet ik u nog verzoeken, mij toe te staan, zoo noodig, deze overeenkomst eenige maanden te verlengen.”

Mayer boog toestemmend, hij begreep, dat hij er verstandig aan zou doen, geen tegenwerpingen te maken en zei: „Het is mij hoogst aangenaam!”

Daarop gingen de heeren naar een notaris om het contract te laten legaliseeren, waarbij Henry Smith, uit Boston, van af den eersten October, alle voor graanlevering bestemde en ingerichte vrachtwagens der Pacific Spoorweg huurde.

„Ik weet, wat uw plan is”, zei Mayer tot Smith, alias Raffles, toen de zaak beklonken was. „Gij wilt den graankoningen een poets bakken. Ik wensch er u geluk mee. Wij kunnen zoo iets niet doen, hoe gaarne de heer

Sherman het ook had gedaan. Gij, als particulier, kunt doen wat gij wilt. Overigens een uitstekend idee, ik feliciteer er u mee. Mijnheer Sherman zal zich ergeren, dat hem zoo iets nooit is ingevallen.”

Toen Raffles met Brand weer in het hotel zat, zei hij:

„Mijn beste Charly, ik ben mijn geheele leven nog niet zoo vergenoegd geweest als vandaag. Nu heb ik die schavuiten toch nog iets in den weg gelegd. Het oude spreekwoord wordt toch weer eens bewaarheid: Wie voor een ander een kuil graaft, valt er zelf in.”

„Ik kan uit dit zaakje niet goed wijs worden”, antwoordde Brand; „ik breek mij het hoofd, waar jij op den 1en October die miljoen dollar vandaan wilt halen, die je Mayer betalen moet. Je bent toch niet van plan, dat geld uit je privé-kas er bij te leggen?”

Raffles lachte, stak een sigaret op en zei:

„Die zal ik van Brown uit Pottsville gaan halen.”

„Heel goed”, antwoordde Brand, „maar dan begrijp ik toch nog altijd het plan niet, dat je daarmee beoogt.”

„Morgen vertrekken wij naar Pottsville,” zei Raffles, „en daar kom je meer te weten.”

Raffles en Brand keerden nu naar het kleine hotel terug om hun koffers te pakken, bestelden, toen zij hiermede gereed waren, een taxi en lieten alles naar het groote Hotel Central overbrengen, waar zij meer comfortabel gehuisvest werden.

Toen zij zich daar hadden geïnstalleerd, maakten zij een autotocht door de stad, dineerden zeer gezellig in de groote restauratiezaal van het hotel en begaven zich vervolgens naar het Opera-gebouw, om daar een voorstelling bij te wonen.

Het was een schitterende opvoering van Rigolletto, die de beide vrienden te zien en te hooren kregen, zoodat zij ver na middernacht, een beetje slaperig, maar overigens hoogst voldaan, naar hun hotel terugkeerden.

Zij hadden een kamer op de twaalfde verdieping aan de achterzijde van het huis en gingen met de lift naar boven.

Toen zij de kamer binnentraden, merkte Raffles onmiddellijk op, dat het er tamelijk koud was; hij zei daar echter niets van, maar stak een sigaret aan. Brand die niets gemerkt had van de lage temperatuur, of het niet de moeite waard vond er over te spreken, begaf zich naar de aangrenzende kamer, waar Raffles zou slapen en bracht daar diens koffer, waar verschillende toiletbenodigdheden en andere zaken, die het persoonlijk eigendom waren van zijn vriend, in zaten.

Terwijl hij zich daarmede onledig hield, ging Raffles naar de thermometer en bekeek die eenigen tijd achtereen.

„Net wat ik dacht," mompelde hij voor zich heen, „de thermometer stijgt zienderoogen en daar de calorifière van de heete-luchtverwarming geheel openstaat, hetgeen ook verwacht mocht worden, daar men die in de verschillende kamers nimmer afsluit, heeft die lage temperatuur een oorzaak. Ik denk, dat het raam heeft opengestaan. Wij zullen eens zien."

Terwijl hij zich naar het venster begaf, viel zijn oog op een donkere plek op het vloerkleed, nabij het raam. Hij bukte zich, tastte met de hand op de donkere plek heen en weer en begon zachtjes tusschen de tanden te fluiten.

Brand hoorde dit en daar hij meende, dat aan dit fluiten eenige beteekenis moest worden gehecht, kwam hij even kijken, maar zag niets anders dan dat Raffles zich juist weer uit zijn gebogen houding oprichtte, de handen in den zak stak en ophield met fluiten.

Met een onverschillig gelaat slenterde hij naar het venster en keek naar buiten naar den met talloze sterren bezaaiden nachthemel.

„Prachtig weer, Charly," zei hij langs zijn neus weg, „ik denk, dat het een beetje vriest; hangt er een thermometer buiten?"

Terwijl hij deze woorden sprak, opende hij het raam en keek naar buiten. Hij zag onmiddellijk wat hij zocht; een brandladder liep vlak langs zijn venster. De hooge luchtkrabbbers in de groote steden van Amerika zijn alle van brandladders voorzien, hetgeen waarlijk geen sinecure is, daar bij brand een zoo hoog gebouw vaak alleen nog maar langs dergelijke brandladders is te verlaten. Niettemin komen er nog vaak ernstige ongelukken voor.

Raffles zag, dat de ijzeren brandladder vlak langs het venster liep, maar hij deed of hij daar geen erg in had en alleen maar naar buiten keek, om te zien of er een thermometer hing.

„Het vriest drie graden," annonceerde hij aan Brand, die er niet het minste belang in scheen te stellen, doch, zoodra zijn vriend het raam weer gesloten had, vroeg:

„Waarom bukte je, Edward en waarom begon je tusschen je tanden te fluiten?"

„Zeg, zeg Charly, als ik jou was, zou ik niet zoo nieuwsgierig zijn, schertste Raffles, terwijl hij lachend zijn vriend aan het leletje van zijn oor trok. „Je lijkt waarachtig wel een bakvisch van zestien jaar. Die willen ook alles weten. Maar, ik wil het je wel zeggen, hoor! Ik bukte om mijn sigaret, die ik had laten vallen op te rapen en ik floot, omdat ik die aria van Rigoletto voortdurend in mijn oor heb. Mooi gezongen vanavond, hè Charly? Je kunt wel merken, dat we hier in het land van den dollar zijn, waardoor alle beroemde zangers worden aangetrokken. Ik herinner me ten minste niet, dat ik in Londen ooit een opera

heb gehoord, waar zelfs de kleinste rollen door zulke groote artisten werden vertolkt."

Hiermede had Raffles het gesprek handig op een ander chapiter gebracht en daar Brand een groot minnaar van goede muziek was, bleven de vrienden over dit onderwerp nog eenigen tijd praten en gingen vervolgens naar bed.

Brand in de kamer, waar Raffles uit het raam had gekeken en deze laatste in het aangrenzende vertrek, waarheen Brand zijn koffers had gebracht.

De waarheid was, dat Raffles niet heelemaal gerust was en, om zijn vriend ook niet ongerust te maken, een leugentje om bestwil had verzonnen. Want, zooals wij weten, had Raffles niet noodig zijn sigaret op te rapen, om de eenvoudige reden, dat deze niet gevallen was en ook had hij er heelemaal geen interesse voor te weten hoeveel graden het vroom.

De donkere vlek op het vloerkleed had onmiddellijk zijn argwaan gaande gemaakt en hij had uit het raam gekeken, alleen om te weten te komen, of het mogelijk was het vertrek van die zijde te betreden. Daar dit het geval was, aangezien de brandladder vlak langs het raam liep, had Raffles dit stof tot nadenken gegeven.

De donkere plek op den grond bij het raam was, zooals hij onmiddellijk gezien had, nadat hij er met de hand overheen gewreven had, vochtig en waarschijnlijk afkomstig van een natte laars. Hoewel het in de hooger gelegen luchtlagen een weinig vroom, waren er op straat hier en daar natte plekken, zoodat Raffles daaruit afleidde, dat er iemand van de straat, op de een of andere manier, in geslaagd was, de brandladder te bereiken en daar langs was opgeklauterd tot het raam van hun kamer. Dat was natuurlijk geschied met het doel, daar een onderzoek in te stellen. Daarbij had de indringer vergeten het raam te sluiten, waardoor de binnentredende luchtstroom de temperatuur in het vertrek aanmerkelijk had afgekoeld.

Wie het gedaan had, en met welk oogmerk, dat was iets, waarop Raffles voorloopig geen antwoord vermocht te geven, maar hij begreep, dat het niet met een goede bedoeling was geschied en nam zich voor een oogje in het zeil te houden.

Toen hij zich in zijn kamer teruggetrokken had, ging hij niet naar bed, maar stak een versche sigaret op. Hij haalde een boek uit zijn koffer, nam een stoel, die hij vlak bij de tusschendeur van de beide vertrekken plaatste en ging doodbedaard zitten lezen. Nu en dan luisterde hij met ingespannen aandacht, terwijl hij het oor tegen de kier van de deur hield.

Zoo verliep een uur. Plotseling stond Raffles op, legde het boek, waarin hij gelezen

had, zonder het minste geluid te maken, neer en bleef eenige seconden met ingehouden adem staan.

Hij hoorde duidelijk eenig licht geritsel aan het venster in het aangrenzende vertrek.

Zonder zich te bedenken, deed hij de deur geluidloos open en weer dicht en gleeed het vertrek in. Hij verborg zich achter het ledikant van zijn vriend, waarin deze, blozend als een gezonde knaap, met gesloten vuisten, sliep.

Vanuit zijn schuilplaats kon Raffles alles goed overzien en nu werd hij tot zijn niet geringe verwondering gewaar, dat er inderdaad iemand aan het venster morrelde.

Raffles wist, dat hij, nadat hij naar buiten had gekeken, het venster dicht had gedaan en daarna den afsluiter had omgedraaid. Een dergelijke afsluiter, die geheel van koper was vervaardigd en slechts bestond uit een cilindervormige schijf, die naar het midden in dikte toenam, zoodat de knop van het raam er als het ware door werd vastgeklemd, betekende voor een handig inbreker niet veel. Het eenige nut van een dergelijken afsluiter was, dat men het raam nu niet onmiddellijk van buiten af kon openschuiven, maar dat men andere middelen te baat moest nemen.

Voor een volleerd inbreker beteekende zoo'n afsluiter heel weinig. Het was een kleine hinderpaal, waardoor zich echter geen enkele indringer zou laten weerhouden. Dit was dan ook inderdaad het geval, want nadat Raffles even toegekeken had, zag hij duidelijk, hoe de ruit met een dikken klodder zeep werd ingesmeerd. Vervolgens werd een groote, grove hand er tegen aangedrukt en hoorde hij, even daarna, een heel fijn gekras, hetzelfde geluid als dat, hetwelk gemaakt wordt, wanneer men met een diamant een glas doorsnijdt.

Dit bleek ook werkelijk het geval te zijn, want nadat het geluid zich viermaal had herhaald, klonk heel even een kort, droog getik en met een geluid, als van een stemvork, die aan het trillen wordt gebracht, ging de hand achteruit, terwijl het met zeep ingesmeerde stuk glas aan die hand bleef vast zitten.

Er was in de ruit een vierkante opening gesneden, waar doorheen nu een hand werd gestoken. Die hand bleek goed bekend te zijn met het werk, dat zij thans deed, want voorzichtig tastend langs het kozijn, was weldra de afsluiter gevonden. De schijf werd een halven slag rondgedraaid, waardoor de knop van het raam vrij kwam en het opengeschoven kon worden.

Dit geschiedde dan ook na enkele oogeblikken en een mannengestalte, geheel in het zwart gekleed en met een masker voor het gelaat, sprong geruischloos binnen.

Even bleef de gestalte staan luisteren naar

de regelmatige ademhaling van den slapende in het ledikant, toen sloop de zwarte geluidloos naar het bed, boog zich voorover, en trok een breed mes, zooals de cowboys in de Wild West gebruiken, uit den zak.

De inbreker hield het mes tot den stoot gereed, en fluisterde:

„Jij bent de medeplichtige van dien hond, die mij den diefstal in den Pullmann-trein onmogelijk maakte. Nu heb ik jullie ontdekt, en de duivel zal mij halen, als het jullie nog eens gelukken zou, mij, den beroemden Denver Jack, te bedotten. Daar heb je je loon!”

Juist wilde hij het fonkelende staal in de borst van Brand stooten, maar vóór hij de daad kon verrichten, sloeg Denver Jack, door een vuistslag getroffen, ter aarde. In het volgende oogenblik knielde Raffles bij den desperado neer en knevelde hem, onderwijl sliep Brand gedurende deze scène rustig door.

Eerst toen Denver Jack geheel gekneveld op den grond lag, maakte Raffles zijn vriend wakker. Slaapdronken richtte zich de jonge man op en vroeg wat er aan de hand was.

De Groote Onbekende draaide het licht in de kamer op en hield Brand het mes voor, dat hij Denver Jack een oogenblik geleden had ontrukkt.

„Je leven was eenige minuten geleden geen duit meer waard, Charly, zei hij, „wij hebben visite gekregen. De desperado, dien wij in den Pullmann-trein onschadelijk maakten, heeft ons spoor ontdekt, en wilde zich wreken. Daar ligt hij.”

Denver Jack, een kerel als een boom, knarste met de tanden, en keek met een uitdrukking van doodelijken haat naar Raffles, die hem spotachtig lachend de rook van zijn pas opgestoken sigaret in het gelaat blies.

„Zeg eens, waarde vriend,” zei deze, „ik vind, dat jij je vak al heel slecht verstaat. Eerst die treinoverval, dat was tusschen ons gezegd en gezwegen, apenkool. Daar deugde niks van. Met jullie drieën heb je daar niets, maar dan ook niets van terecht gebracht. Een van jullie moest al dadelijk het loodje leggen, den andere hebben ze met twee schotwonden in zijn armen gevangen genomen en zal wel met den electricen stoel kennis moeten maken, terwijl jij, inplaats van je vrijheid een goed gebruik te maken, hier wraak komt nemen op een wijze, waarvoor ik me zou schamen. Het spijt me, dat ik het zeggen moet, maar je kent er niets van. Als ik jou was werd ik maar kruidenier of schoenlapper of zoo iets. Dat zijn voor jou veel geschiktere ambachten en veel veiliger. Denk daar eens over, vriend amice!”

„Vervloekte hond!” tandenknarste de bandiet weer.

„Hoe heb je dien kerel ontdekt?” vroeg Brand.

„Heel eenvoudig," antwoordde Raffles; „deze man heeft, vóór wij thuis kwamen, onze kamers doorzocht en heeft vergeten, zijn laarzen uit te trekken.

Ik bemerkte dicht bij het venster, waardoor hij gekomen was, een afdruk van zijn vuilen laars, en vermoedde, dat er een nachtelijk bezoek van dien kant zou komen. Het is niet moeilijk hier in deze kamer te sluipen, hoewel wij op de twaalfde verdieping wonen, want langs ons raam loopen de voorgeschreven brandladders. Ik wachtte dus achter mijn kamerdeur, tot het heerschap binnen stapte en toen hij jou met een vrijkaartje naar de andere wereld wilde helpen, ontwapende ik hem."

Brand was intusschen opgestaan en bekeek eveneens den geknevelde.

„Wat zullen wij met hem doen?" vroeg hij.

Raffles lachte en zei:

„Ik kan hem aan de politie uitleveren. Dan zou hij zijn metgezel aan de galg opvolgen; maar ik kan hem ook na dit lesje laten loopen."

Hij wendde zich tot Denver Jack, en zei:

„Waarom geeft gij de voorkeur, mijn vriend?"

De desperado richtte zich op en zei:

„Ik zal zoo gek niet zijn om dat te zeggen. Denk je dat ik niet begrijp, dat ik er gewéést ben. Maak het kort, sla m'n hersens in, geef me een por met m'n eigen dolk in mijn hart of schiet me door m'n hersepan. Doe met me wat je wilt, maar maak het kort. Vooruit, terg me niet langer. Denk je dat ik niet begrijp, dat je met me wilt spelen, als een kat met den muis?"

„Zeer goed," knikte de Groote Onbekende, „ik zie dat je een verstandig man bent, en niets onmogelijks verlangt. Zonder twijfel zal ik doen, wat mij goeddunkt. En daar ik, voor jou en je soort niet bang ben, wil ik dat toonen door je ketenen los te maken, en je te verzoeken, weer naar buiten te gaan."

Met het mes dat hij den bandiet afgenomen had, sneed hij de touwen door, en zei op bevelenden toon, naar het venster wijzend:

„En nu, ga!"

Met schuwen blik sloop Denver Jack weg. Hij was verbaasd. Nog eens echter wendde hij zich tot Raffles, en riep:

„Dit is de eerste keer in mijn leven, dat er zóó met mij gespeeld wordt. Gij bent de eerste, die er zich op beroemen kan, Denver Jack te hebben gekneveld.

Een gewoon mensch, zooals de meeste an-

deren, ben jij niet en ik wil je eerlijk bekenen, dat ik voor jouw vuistslag en jouw handigheid respect heb gekregen. De duivel zal mij halen, als jij niet een meester in mijn vak bent."

Raffles bekeek den schelm met een gemoeidelijk lachje en stak langzaam een nieuwe sigaret op.

„Welnu, my boy", antwoordde hij, „jij hebt een beroep, waar ik geen bijzondere sympathie voor gevoel, maar je schijnt het niet beter te kunnen en te denken dat er ruw geweld voor noodig is, om den menschen hun eigendom afhandig te maken. Ik zal je een goed lesje mee geven.

„Niet de revolver maakt den man, maar de man die achter de revolver staat, geeft den doorslag.

„Desnoods kan het wapen ongeladen zijn, want revolvers gaan gauw af en een menschenleven moet een ieder heilig zijn. Ik weet niet of ik je vertrouwen kan en of ik er wel goed aan doe, met je te laten gaan, want wie weet hoeveel menschen je nog het licht zult uitblazen, maar ik kan het nu éénmaal niet over mijn hart verkrijgen je te dooden, al heb je het ook misschien dubbel en dwars verdiend. En maak nu dat je weg komt, vóór ik misschien spijt krijg over hetgeen ik gedaan heb."

„Wij zien elkaar nog wel eens terug," zei Denver Jack, terwijl hij naar het raam stapte.

„Daar zou ik maar niet te veel naar verlangen," zei Raffles, „we hebben elkaar nu twee maal ontmoet en denk er om: drie maal is scheepsrecht. Ik zweer je, dan zal het zoo goed niet met je afloopen. En verdwijn nu als de gesmeerde bliksem of ik kwak jou, zoo groot en zwaar als je bent, van deze twaalfde verdieping af naar beneden, zoodat ze je daar op het asfalt bij elkaar moeten vegen."

Hij maakte een driftige beweging, met het gevolg, dat Denver Jack een scheef gezicht trok, maar het toch geraden achtte onmiddellijk in de duisternis te verdwijnen.

Daarna sloot Raffles het venster en zei tot Brand:

„Het is niet meer de moeite waard te gaan rusten. Over anderhalf uur gaat de eerste trein naar Pottsville. Mijn werk is hier voorloopig afgeloopen en ik verheug er mij op, met Brown in zakelijke verbinding te treden. Het moet me echter van het hart, dat ik mijn tijd goed ten nutte heb gemaakt en dat ik vooral dezen laatsten dag wél besteed heb."

VIJFDE HOOFDSTUK.

John Raffles maakt goud.

Twee dagen later kwamen de beide vrienden in Pottsville, de stad der kopermijnen, aan.

Het was een stad, als alle Amerikaansche mijnplaatsen. Slechts weinig huizen, doch overwegend veel houtloodsen stonden in de straten. Verscheiden duizenden arbeiders leefden hier, en werkten voor het grootste gedeelte in de kopermijnen van den heer Brown. Bijna de geheele streek behoorde den koperkoning. Zelfs de herbergen werden voor zijn rekening gedreven, omdat daardoor het grootste gedeelte van het loon, aan de arbeiders uitbetaald, weer in zijn eigen zak terug vloede. Een mijl van Pottsville verwijderd lag zijne villa, een groot, in Spaanschen stijl opgetrokken gebouw.

Niet ver van Pottsville, naar het zuiden toe, woonden eenige kleinere kopermijnbezitters; onder hen was Hunting het meest in aanzien. John Raffles was nog slechts één dag in Pottsville, toen hij van een pachter voor weinig geld een kleine hoeve kocht, waarna op dit stukje grond, tot groote verwondering van de bewoners van Pottsville, een zeldzame bedrijvigheid werd uitgeoefend.

De Groote Onbekende had metselaars en pottenbakkers aangenomen en liet een smeltoven door hen bouwen. Tegelijkertijd liet hij om het geheele gebouw een hoogen muur optrekken en hulde zodoende al zijn werkzaamheden in geheimzinnigheid.

Tevergeefs braken de bewoners van Pottsville zich het hoofd, wat de vreemdeling wel van plan was te doen.

Raffles zelf was van den ochtend tot den avond aanwezig, en verliet deze plaats zelden. Na een week, toen alles gereed was, zooals hij wenschte, ging hij naar Brown, die reeds meermalen geprobeerd had zich opnieuw met hem in verbinding te stellen.

Brown was heel nieuwsgierig; hij was van alles volkomen op de hoogte en toen Raffles bij hem binnenkwam, ontving hij hem, zonder zijn nieuwsgierigheid meester te kunnen blijven.

„Eindelijk dan komt gij eens bij mij”, zei hij verheugd.

„En wel als klant”, antwoordde Raffles, „ik wil zaken met u doen.”

„Ik ben bereid”, antwoordde Brown, „laat eens hooren, wat ge wenscht.”

Hij bood Raffles beleefd een stoel aan en liet door een bediende sigaren en whiskey brengen.

Raffles bemerkte dat Brown het bijna niet kon uithouden van nieuwsgierigheid en zenuwachtig op zijn dikke sigaar kauwde, zooals de gewoonte is der Amerikaansche geldmagnaten.

„Ik was eerst van plan, den heer Hunting op te zoeken, toen ik naar Pottsville kwam”, begon Raffles het gesprek. „Ik had eenige aanbevelingen voor hem van vrienden uit New York. Maar daar het toeval wilde, dat ik u op reis leerde kennen, spreekt het eigenlijk vanzelf, dat ik mij het eerst tot u wend.”

De koperkoning knikte en kuchte eens, terwijl Raffles vervolgde:

„Ik wilde u vragen, mijnheer Brown, tot welken prijs gij mij het bij uw mijnen liggende koperafval wilt verkoopen?”

De mijnbezitter trok van verbazing over deze vraag zoo'n dom gezicht, dat Raffles erom moest lachen.

Brown meende niet goed te hebben verstaan en herhaalde daarom de woorden van zijn gast.

„Gij zegt, koperafval, mijnheer Baxter?”

„Jawel”, antwoordde Raffles.

Maar nogmaals kwam de vraag:

„Koperafval? Maar om 's hemels wil, wat wilt gij met dit waardelooze goed doen? Ik heb tot op heden toe nog nooit iemand gevonden, wien het de moeite waard was het voor niets te laten afhaken, om er gaten in de straat of greppels mee te vullen. Neem er zooveel van als gij wilt, maar als gij meent, dat dit afval nog voor één cent koper bevat, dan vergist gij u. Ik dacht het ook eens en liet toen scheidkundigen komen. Maar iedere schep kolen, die men voor dat rommeltje verbrandt, is geld dat door den schoorsteen vervliegt.”

„Allright”, zei Raffles, „dan wilt gij mij wel op schrift geven, dat ik zooveel koperafval mag laten weghalen, als ik gebruiken kan?”

Nu de Groote Onbekende met zoo'n kalmte sprak, begon Brown argwaan te krijgen. Hij overlegde eenige minuten.

Zou deze vreemdeling misschien toch een

geheim bezitten, dat hem in staat stelde uit dit, tot nu toe voor waardeloos gehouden afval, geld te maken?

Hoe hij zijn hersens ook inspande, hij kon geen goede oplossing vinden. Het smeltproces werd zoo grondig bij hem uitgevoerd, dat het haast onmogelijk was dat dit afval nog voor één cent waarde had. En nu kwam deze vreemdeling en wilde hem alles afkopen. Dit moest beslist van eenige beteekenis zijn en hij besloot van taktiek te veranderen.

De schouders ophalende, zei hij: „Het spijt mij, dat ik mijn woorden van zooeven herroepen moet, maar ik ben nu overtuigd, dat het afval voor u eenige waarde vertegenwoordigt.”

„Dat ontken ik niet,” zei Raffles, met een sarcastisch lachje, „en daarom ben ik bereid, het, van u, voor een door u te bepalen prijs, te kopen.”

Brown dacht weder eenige minuten na. Hij wilde, als het kon, er flink wat uitslaan en moest het toch eens zien te worden met den vreemde, anders ging deze naar zijn concurrent Hunting.

Hij nam daarom een kort besluit, en noemde een prijs, half zoo groot, als dien, welken hij voor een ton koper ontving, en verwachtte niet anders, dan dat zijn nieuwe zakenvriend hem zou vragen, of hij gek was.

Inplaats daarvan, haalde de Groote Onbekende met ijzige kalmte zijn portefeuille te voorschijn, nam er een biljet van duizend dollar uit, legde dit voor Brown op de schrijftafel en zei:

„Het is in orde. Neem deze duizend dollar als vooruitbetaling.”

Brown nam de banknoot, maar wist niet of hij waakte of droomde.

De vreemdeling moest bepaald idioot zijn.

Brown zou voor dit waardelooze goedje nog geen tien cent gegeven hebben en nu kwam een vreemde, en betaalde een som, die bijna even groot was, als de waarde van het koper zelf bedroeg. Nu, hij zou wel verder zien.

Hij schreef een kwitantie voor de duizend dollars en gaf Raffles ook het duplicaat van een kort opgesteld contract over den verkoop van koperafval. Nu probeerde hij, te weten te komen, wat Raffles met dit afval wilde doen, maar deze antwoordde daarop slechts met een geheimzinnig stilzwijgen, zoodat Brown wel inzag, dat hij er op deze manier niet zou komen.

Reeds den volgenden dag liet Raffles, tot groote verbazing van de bewoners van Pottsville en de werklui, verscheiden vrachten van het verwerkte erts naar zijn smeltoven brengen. Tegelijkertijd vroeg hij den heer Brown, of deze hem niet een werkman ter bediening van den smeltoven zou willen afstaan.

De mijnbezitter beantwoordde deze vraag dadelijk toestemmend.

Niets kwam den ouden vos meer van pas. Hij had een werkman, die verscheidene jaren bij hem was, met name Jim Mertens. Hem riep Brown tot zich, en terwijl hij hem een biljet van honderd dollar in de hand stopte, zei hij: „Mertens, jij weet van het wonderlijke zaakje, dat ik gesloten heb met den vreemden scheidkundige, die zich hier in de nabijheid een smeltoven heeft laten bouwen.”

De oude arbeider lachte en antwoordde: „Jawel. Alle kolenhandelaars in Pottsville verheugen zich reeds over de goede zaken, die zij met dezen gek zullen maken.

Hij kan wel tienduizend centner kolen verbranden, voor hij er ook maar één gram ijzer, koper, of welk ander metaal, uithaalt. Deze man moet niet goed bij zijn zinnen zijn.”

„Zoo, op het oog, leek mij dat aanvankelijk ook, maar wij moeten voorzichtig zijn met ons oordeel,” antwoordde Brown. „Ik heb tijdens een overrompeling van een trein bewijzen van groote koelbloedigheid en verstand van dezen man gezien. Misschien bezit hij werkelijk een geheim, om eenig voordeel uit het verwerkte erts te trekken. Wij zullen zien. De vreemdeling zoekt een werkman, en verzocht mij, hem iemand aan te bevelen. Toen dacht ik aan jou, Mertens. Er is mij veel aan gelegen, te weten te komen, wat deze vreemdeling met het goed doet. Jij gaat dus bij hem in betrekking en houdt mij van alles op de hoogte. Als belooning krijg jij van mij honderd dollar boven je weekloon, zoolang jij bij den vreemde in dienst zijt. Ik denk, met dit aanbod kun je tevreden zijn.”

„Natuurlijk,” antwoordde de opzichter, „daar kan ik niets op tegen hebben. Ik zal u van alles, wat er gebeurt, bericht geven. Maar niettegenstaande alle uitvindingen, geloof ik niet, dat er met dit waardelooze afval iets te winnen valt.”

Raffles intusschen had wel begrepen, dat hij met dezen arbeider een spion in huis kreeg. Hij zette hem allereerst aan het in werking brengen van den smeltoven en liet zich van verschillende dingen op de hoogte brengen.

Verscheidene dagen werkte Raffles reeds met smeltkroezen in den oven, maar Jim Mertens kon Brown slechts berichten, dat de vreemdeling schijnbaar niets bereikte.

Den vierden dag echter, trok het de opmerkzaamheid van den arbeider, dat Brand, die, evenals Raffles, in een blauwen over-all in de werkplaats rond liep uit een blikken trommel iedere vijf minuten een lepel wit poeder in den smeltkroes wierp en dat zijn nieuwe chef verscheidene malen in de handen wrijvend, uitriep: „Het zal ons gelukken.”

Tevergeefs echter deed hij moeite van het

poeder iets te bemachtigen om het den heer Brown te laten zien.

Als twee cerberussen bewaakten Raffles en Brand den grooten blikken trommel, waarin zich de geheimzinnige stof bevond. Met veel vertoon van geheimzinnigheid en gewichtigheid kwamen zij er telkens mede aandragen en verdwenen, nadat er gebruik van was gemaakt, er weer mede in een vertrek, dat Raffles met den weidschen naam: Laboratorium had bestempeld. Een ieder, in de kleine geïmproviseerde fabriek, kreeg den indruk, dat Raffles die stof met veel inspanning zelf maakte, want er gingen dagen om, dat hij zich niet uit dat Laboratorium verwijderde.

Jim Mertens zag dit alles met leede oogen aan; hij dacht niet anders of daarin werd een geheimzinnig middel bereid, om uit het kopererts nog iets te bereiden, dat waarschijnlijk groote waarde bezat. Hij popelde van ongeduld om er iets van machtig te worden, maar was toch wel zóó slim, dit niet te veel te laten blijken, daar hij met de extra-toelage boven zijn weekloon maar veel te ingenomen was.

Toen Mertens op zekeren avond den smeltoven verlaten had, zeide Brand tot zijn vriend:

„Ik zou nu wel eens willen weten, waarom je mij dit witte poeder in den kroes laat werpen?”

Raffles lachte en antwoordde:

„Dat heeft slechts een beteekenis voor den heer Brown, niet voor jou.”

„Wat is het eigenlijk?” vroeg Brand verder; „je doet zoo geheimzinnig, als of het groote waarde heeft.”

„Dat komt uit,” lachte de Groote Onbekende „het is keukenzout”.

Brand was stom van verbazing, zoodat Raffles schaterde van het lachen.

„Keukenzout?” herhaalde hij, „wat doe je met keukenzout in een smeltkroes?”

„Beste jongen,” antwoordde zijn vriend, en klopte hem op den schouder, „dit keukenzout is mijn toovermiddel tegenover Brown. Ken je niet de wijsheid: Strooi de menschen zand in de oogen, en zij gelooven, dat het goud regent? Dit is het geheim, hoe de millionairs hun millioenen verdienen. Ik wed duizend dollar, tegen één pond keukenzout, dat dit toevoegsel van zout het lokaas zal zijn, waarmee ik den heer Brown de millioenen uit den zak zal kloppen. En nu zal ik nog dezen nacht eenige kettingen en ringen en horloges van de passagiers van den Pullmann-trein, versmelten en dan krijgt de heer Brown door zijn spion, zijn eigen ketting en horloge tot een stuk goud versmolten uit mijn smeltoven terug. Hij zal zweren, dat ik uit zijn kopererts, door middel van mijn geheimzinnig poedertje goud heb verkregen.

Het gebeurde zooals Raffles had voorspeld. Den volgenden avond stormde Jim Mertens in de grootste opwinding het kantoor binnen van den heer Brown.

„Patroon”, riep hij. „De vreemdeling heeft iets tot stand gebracht, dat ik nooit voor mogelijk heb gehouden; heel toevallig ben ik er achter gekomen. Toen ik dezen middag aan den smeltoven stond, had mij de vreemdeling juist een smeltkroes ter afkoeling gebracht, toen zijn vriend hem weg riep. Ik nam de gelegenheid waar en haalde uit den smeltkroes een stuk van de verkoelde massa. Hier is het.”

Hij haalde een vingerdik stuk metaal, verscheidene centimeters lang, uit zijn zak en legde het op de schrijftafel van zijn meester. Deze onderzocht het en met een gezicht, waarop zich tegelijkertijd schrik en zenuwachtigheid afspiegelde, riep hij uit:

„Dat is goud!”

„Juist, patroon”, antwoordde de werkmán, „dat is ook mijn meening. Zuiver goud!”

De koperkoning gaf bevel dadelijk zijn auto voor te rijden en begaf zich naar Raffles.

Toen deze het bezoek zag aankomen, deed hij, alsof het ontmoeten van den heer Brown hem niet aangenaam was en zocht naar een voorwendsel om hem buiten de fabriek te houden.

De mijnbezitter bemerkte het en overlegde wat te doen. Vastberaden begon hij:

„Ik heb uw geheim ontdekt, mijnheer Baxter. Gij zijt alchimist. Gij kunt dat niet loochenen, want ik heb de bewijzen ervan in den zak. Nu kom ik u een voorstel doen: Deel mij uw geheim mede en ik zal u millioenen ter beschikking stellen om verder te werken.

„Ik had mijn gewezen arbeider tegen een goede belooning verzocht mij op de hoogte te houden van hetgeen gij deelt. Hij heeft dat gedaan. Hem treft geen schuld, alleen mij. Maar ik wil U toonen, dat ik het deed om U te helpen. Ik begrijp zeer goed, dat alleen dan uw procédé voordeel en winsten kan afwerpen, wanneer het in het groot wordt uitgeoefend. Ook zal het maken van de geheimzinnige stof, die uw eigendom is, het noodige bedrijfskapitaal verslinden, maar dit alles is niets. Ik ben gaarne bereid het kapitaal te verschaffen, dat gij noodig hebt, zoodat ge ongestoord verder kunt werken.”

Raffles antwoordde lachend: „Ik zie wel, dat ik mij voor u, mijnheer Brown, niet meer verbergen kan. Wat gij zegt is waar. Ik ben goudmaker. Ik maak uit uw koperafval, met bijvoeging van een uitvinding van mij, goud.”

De oogen van Brown fonkelden van begeerigheid.

„Dat is kolossaal”, zei hij, „als ik de bewijzen er van niet gezien had, zou ik het niet gelooven.

Ik doe u dezen voorslag: Ik betaal twee millioen dollar om deelgenoot te worden in uw zaak en verstrek gratis zooveel koperafval als noodig is. Willen wij dat notarieel opmaken?"

Raffles schudde het hoofd.

"Neen; maar ik doe u een anderen voorslag. Overtuig u eerst, mijnheer Brown, of ik werkelijk uit uw koperafval in mijn oven goud verkrijg. Hebt gij dat gedaan, dan ben ik bereid op uw voorstel in te gaan. Kom dus morgen bij mij, dan zullen wij de proef herhalen."

Toen Brown naar huis reed, gevoelde hij zich reeds als de rijkste man der wereld en werkte in zijn hersenen de meest fantastische plannen uit. Vol bewondering beschouwde hij het stuk goud, hem dezen morgen door Jim Mertens gebracht, maar vermoedde niet dat het zijn eigen versmolten horloge en ketting waren.

Reeds vroeg den volgenden ochtend kwam de millionnair om de proef te nemen. Hij zag dat Raffles het tot gruis gemalen erts met het witte poeder in den kroes deed en dezen in den smeltoven plaatste. Wel een uur lang liet de Groote Onbekende dit mengsel aan de hitte van den oven prijsgeven om met tusschenruimten van eenige minuten altijd weer keukenzout in de nu vloeibare massa te werpen. Na een uur haalde hij den smeltkroes te voorschijn en goot den inhoud in een vorm. Eenige uren verliepen vóór de massa voldoende afgekoeld was. Toen sloeg Raffles den vorm stuk en een vierkante klomp geel, fraai glanzend metaal van ongeveer een pond zwaarte lag voor Brown.

"Goud", zei Raffles. "Uw koperafval heeft zich in waarde vierhonderdvoudig vermeerderd."

Brown staarde met wijdopen gesperde oogen op het voor hem liggende goud. Hij durfde haast niet adem te halen. Zoo iets had hij nooit durven verwachten.

Zeër bedremmeld vroeg hij:

"Mag ik dezen goudklomp ter onderzoeking medenemen?"

"Ga uw gang", antwoordde Raffles lachend "als men in het veen is, kijkt men op geen turfje."

Met sidderende handen nam de mijnbezitter het stuk goud en woog het op den gis.

"Ik taxeer het wel op anderhalf pond," zei hij.

"Wel mogelijk", zeide Raffles. "Voor gij u echter met dezen goudklomp uit mijn laboratorium verwijdert, moet ik u op het volgende opmerkzaam maken:

Het is nu twee uur in den middag. Wilt gij nu een contract met mij maken, om voor gezamenlijke rekening goud te fabriceren, dan

laat ik u tijd tot zes uur. Vóór dit uur moet gij mij twee millioen dollars in contant geld uitbetalen, d.w.z. in bankbiljetten van 1000 dollar. Komt gij deze verplichting niet na, dan stel ik mij in verbinding met den heer Huntington en beschouw onze betrekkingen als afgebroken."

De dorst naar goud had den koperkoning te pakken. Zonder er acht op te geven, dat de goudfabrikant nu wel in eens wat erg veel haast had, dacht hij alleen aan de mogelijkheid, dat zijn concurrent met de winst van deze voordeelige zaak zou gaan strijken en zei:

"Neen, neen! Ik wil graag aan uw verlangens voldoen. Ik rijd onmiddellijk naar de Bank om het geld te halen. Maakt gij dan in dien tijd een contract op betreffende onze samenwerking, dan kunnen wij dat voorloopig hier op uw kantoor onderteekenen en het later laten legaliseeren."

Raffles stemde hierin toe en Brown vertrok naar de Bank.

Toen hij terugkwam, had Raffles een concept-overeenkomst opgemaakt en liet dat hem lezen.

Hij vloog het stuk door, maar scheen na de lezing een weinig teleurgesteld.

"Ik zie, dat in dit stuk geen sprake is van het mededeelen van het geheim. Ik meen toch dat ik uitdrukkelijk te kennen heb gegeven, dat ik het geheim moet weten."

Raffles nam het papier weer van hem af en vouwde het langzaam in tweeën.

"Mijn waarde Heer Brown," zeide hij, terwijl hij uiterst kalm een sigaret opstak, "wat had U in 's hemels naam gedacht? Zou U werkelijk de overtuiging hebben gehad, dat ik voor twee millioen dollar mijn geheim aan U zou hebben medegedeeld? Ik heb er geen oogenblik aan gedacht. Nog voor geen tien millioen, nog voor geen honderd millioen zou ik dat willen doen. U moet niet vergeten, dat ik door mijn stof, door mijn poeder in staat ben zooveel goud te maken als ik wil. Méér dan de geheele wereld op het oogenblik bevat.

"Ik zal U eens wat zeggen. Ik ben bereid met U een compagnieschap aan te gaan, onder de voorwaarde, dat ik mij verbind, om gedurende mijn leven al het goud, dat wij maken, met U samen te deelen. Ik stel daartoe tot beschikking mijn geheim, dat echter geheim blijft en U stelt beschikbaar het benoedigde bedrijfskapitaal, terwijl U mij daarvoor aan contanten twee millioen dollar in biljetten van 1000 dollar betaalt."

"Daarbij wil ik de voorwaarde voegen, dat, indien ik mocht komen te overlijden vóór U, gij mijn geheim zult erven. Het geheim zal ik op schrift stellen en in een verzegeld couvert deponeeren bij een Bank, welke gij maar ver-

kiest. Ik geef U den tijd tot morgenochtend, maar dan moet ik definitief uw beslissing weten."

Brown dacht even na. Hij vond dat voorstel van Mr. Baxter nog zoo dwaas niet en uit vrees, dat deze er straks weer spijt van zou krijgen, meende hij er goed aan te doen, maar meteen toe te happen.

"Goed," zei hij, "ik zal U mijn beslissing straks mededeelen. Ik wil nog even dezen klomp goud laten onderzoeken. Dat vindt gij toch goed, niet waar? Het is geen wantrouwen, maar in zoo'n gewichtige zaak mogen wij niets verzuimen."

Raffles stemde daarin toe en Brown pakte den goudklomp in en ging er mede heen.

Niet zoodra was hij weg, of Raffles zei met een ondeugend lachje:

"Zonder er eenig vermoeden van te hebben, draagt hij in dezen goudklomp alle horloges, ringen en kettingen van de passagiers van den Pullmann-trein mede. Hij zag niet, dat ik den kroes met goud reeds gesmolten in den oven had staan en zijn kroes met afval en keukenzout in den gloed hield. Nu gaat hij met het goud naar een zaakkundige, om het te laten onderzoeken."

Brown was ook werkelijk naar een edelsmid in Pottsville gegaan en liet het metaal onderzoeken.

Hij deed het voorkomen, alsof hem deze klomp goud te koop was aangeboden.

De zaakkundige sneed den klomp door, onderzocht hem en zei:

"'t Is zuiver goud."

"En wat is de waarde?" vroeg Brown.

De vakman ging naar de weegschaal en antwoordde na enkele minuten: „5400 dollar."

In zenuwachtige haast nam de koperkoning het metaal weer mede, na den goudsmid voor het onderzoek te hebben betaald.

Reeds twee uur later keerde hij bij Raffles terug en wel in gezelschap van een notaris en een beambte van de Bank.

Laatstgenoemde droeg in een met ijzer beslagen koffer het voor Raffles bestemde geld. De notaris maakte de akte op en nadat Raffles en de koperkoning het dokument onteekend hadden, betaalde laatstgenoemde de twee millioen en kreeg daarvoor in een verzegeld couvert het geheim hoe goud gemaakt wordt.

Dit couvert nam de aanwezige beambte mede naar de Bank om het in de brandvrije kluis te bewaren.

Verder besprak Raffles met zijn nieuwen compagnon, welke stappen zij het eerst moesten doen, waarbij hij te kennen gaf, dat hij zoo spoedig mogelijk naar San Francisco moest gaan, om daar nieuwe inkoop te doen van chemische produkten, waaruit hij het zout kon samenstellen, dat voor het maken van goud noodig was. Met het voor-proces gingen nog wel drie weken heen zoodat zij daarna pas met de eigenlijke werkzaamheden beginnen konden.

"Ik ga met u mede," zeide Brown daarop, want de Groote Onbekende was nu van te groote waarde, om zich zoo lang van hem te scheiden.

"Alright," zei deze, „daar heb ik niets tegen, ga maar mee."

ZESDE HOOFDSTUK.

Handen omhoog!

Geheel Pottsville was dien avond in groote opwindung.

Jim Mertens had niet kunnen zwijgen, en het geheim overal rond verteld. Zoo hoorden het ook de in de nabijheid van Pottsville wonende mijnbezitters. Het ging als een loopend vuurtje rond. Iedereen sprak van den goudmaker, en dat het den heer Brown gelukt was, deelgenoot van het geheim te worden.

Dienzelfden avond verzamelden zich ten

huize van den heer Hunting, Brown's concurrent, de kleine mijnbezitters.

Zij waren allen tegenstanders van Brown en haatten hem om zijn grooten rijkdom.

Zij beschouwden Hunting eenigermate als hun aanvoerder en noodigden hem uit, met hen naar de bezitting van den vreemden goudmaker te rijden.

Het was een opgewonden troepje, dat zich om Hunting verdrong. Woede en haat teeken-

de zich af op hunne gezichten, zij waren onbillijk en onredelijk en wilden niets meer of minder dan den goudmaker overhoop schieten, als hij niet naar hen wilde luisteren.

Hunting, die zelf ook erg opgewonden was, bedacht zich niet lang, maar gaf bevel zijn paard te zadelen, daar de anderen ook allen te paard waren gekomen.

Terwijl men bezig was met het paard, overlegden zij met hun allen wat zij zouden doen en zij kwamen na veel lawaai en misverstand eindelijk overeen, dat ieder hunner 1000 dollar zou storten en dat zij voor dat bedrag eischten deelgenoot te worden van het geheim om uit kopererts goud te maken.

„En als hij daar niet op ingaat?” riep er een met zware stem.

„Dan schieten we hem tot mosterd!” riep een ander. Een woest gelach en gebrul volgde op deze woorden en met de revolver in den vuist sprong de troep te paard.

Het leek meer op een bende goudrovers, die een troep soldaten moest ontmoeten, dan een syndicaat, dat een vergadering ging bijwonen.

Dadelijk reden zij naar den smeltoven. Toevallig was Brown bij Raffles.

Toen de koperkoning de mijnbezitters in galop aan zag komen rijden, werd zijn gezicht vaalbleek.

Hij kende de zeden en gebruiken van de Westerlingen en wist ook, dat zij spoedig met hun revolvers klaar stonden. Meer dan eens hadden zij gezworen, hem te dooden.

Raffles daarentegen keek koelbloedig de van hun paard springende mijnbezitters aan en vroeg den heer Hunting, die hem genaderd was, wat zij van hem wenschten.

„Wij willen zaken met u doen,” zei deze, „en ik hoop dat wij tot overeenstemming zullen komen. Wij hebben gehoord, dat gij goud kunt maken en dat de heer Brown uw compagnon is geworden. Wat Brown kan, kunnen wij ook. Wij zijn bereid ieder 1000 dollar in de zaak te storten, als gij ons het geheim mededeelt.”

Maar vóór Raffles kon antwoorden riep Brown reeds:

„Ik heb het geheim voor twee millioen gekocht en op de Bank gedeponneerd. Wij zouden wel gek zijn, als wij jullie nu voor 1000 dollar per hoofd deelgenoot lieten worden”.

Dat was de knuppel in het hoenderhok!

Onmiddellijk ontstond een groote verwarring. Alle mannen schreeuwden door elkaar, hetgeen nu juist niet bevorderlijk was voor den goeden gang van zaken.

„Schiet hem overhoop!” schreeuwde een der mijnbezitters en in 't volgende oogenblik richtten zich een dozijn revolvers op Brown.

Raffles zag in, dat hij met deze opgewon-

den, naar goud hunkerende menschen niet rustig overleggen kon.

Hij wendde zich daarom tot Brown en gaf hem te verstaan:

„Windt u maar niet op en laat mij deze gelegenheid regelen.”

Daarop wendde hij zich tot de mijnbezitters en zei:

„Mijneheeren, dat is niet de goede manier om zaken te doen! U hadt even goed kunnen zeggen: Je geld of je leven! Wanneer gij zaken wilt doen, moeten wij kunnen overleggen en dat gaat niet, zoolang gij daar zoo dreigend met die revolvers staat. Mijn eisch is dus: Wapens weg!”

Dadelijk staken de mijnbezitters het wapen in hun gordel en Hunting zei:

„Ik wist wel, dat er met U te redeneeren zou zijn.”

Raffles keek lachend naar Hunting.

„Natuurlijk,” zei hij, „ik ben altijd bereid zaken te doen.”

Hij besloot hun eens goed de les te lezen en ging voort:

„Maar eerst moet ik overlegd hebben met den heer Brown. Hij is mijn compagnon en ik ben niet meer bevoegd alleen een besluit te nemen.

Zonder hun antwoord af te wachten, trok hij den koperkoning, die zich het angstzweet van het voorhoofd veegde, mede naar binnen.

„Wat moeten wij doen?” vroeg Brown. „De schelmen schieten ons overhoop, als zij hun zin niet krijgen.”

„Dat is uw eigen schuld”, lachte Raffles, „door u, of door uw werkman, zijn zij achter onze zaken gekomen. Nu heet het, moed houden, en luister nu verder, wat ons te doen staat.

„Wij zullen met deze heeren naar een herberg in Pottsville gaan en in de groote zaal daar overleggen.

„Ik zal hun trachten duidelijk te maken, dat mijn kunst om goud te maken zwendel is en slechts daarin bestond, u twee millioen afhandig te maken”.

„Dat zullen zij niet gelooven”, schudde Brown het hoofd.

„Ik moet het probeeren”, antwoordde Raffles schouderophalend. „Gij moet, als men u er naar vraagt, verklaren, dat gij u niet schaamt, toe te geven, dat gij voor uw domheid, door te gelooven dat men goud maken kan, de som van twee millioen aan mij hebt uitbetaald, maar dat gij dat geld als weggegooid beschouwt! Begrepen?”

„Ik vind alles goed, wat gij voor goed houdt,” zuchtte Brown.

„Uitstekend”, zei Raffles en ging naar de wachtende mijnbezitters.

Hij deelde hun het plan mede, een vergade-

ring te houden in een herberg in Pottsville, en allen verklaarden zich bereid, hem daarheen te volgen.

Daar aangekomen beklom Raffles een kleine verhooging, tikte met zijn zakmes op de tafel en zei:

„Heeren, daar ik U heb uitgenoodigd, zal ik mij zelf maar tot voorzitter maken, zoodat ik hiermede de vergadering open. Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen en U plechtig verklaren, dat ik... geen goud kan maken....”

Een reusachtig gebrul steeg op en belette hem voort te gaan. Maar Raffles was voor geen kleintje vervaard, knipte zelfs niet met de oogen, maar keek de oproerige bende bedaard aan.

Toen het lawaai een paar minuten had geduurd, vond hij het welletjes en klopte wederom met zijn mes op de tafel, waardoor het wat stiller werd.

Met zijn heldere, klare stem schreeuwde hij nu boven de menigte uit en riep:

„Hoor eens even heeren, ik ben aan het woord en wensch niet onderbroken te worden. Gij laat mij rustig uitspreken en moogt daarna in het midden brengen, wat ge wilt, mits het op ordelijke wijze gaat, dan zal ik u antwoorden, maar als ge als een onbeschaafde bende blijft razen en tieren, dan zeg ik geen woord meer. Ge kunt me dan wel vermoorden, maar dat brengt u niets verder. Dan neem ik mijn geheim mee in het graf.”

„Zie je wel,” riep een stem uit de menigte, „hij heeft wèl een geheim! Voor den dag er mee!”

Raffles tikte wederom op de tafel en reeds zóó groot was zijn invloed onder deze menschen, dat hij nu werkelijk stilte verkreeg.

„Ik heb u gezegd, dat ik geen goud kan maken en dat ik Brown er voor twee millioen heb laten inloopen. Ge schijnt mij echter niet te willen gelooven en moet dan ook maar de gevolgen er van dragen. Ik heb mijn zoogenaamd geheim op papier gezet en in tegenwoordigheid van getuigen geplaatst in de Bank, waar het na mijn dood opeischbaar is, want ge zult wel zoo verstandig zijn om te begrijpen, dat ik er tijdens mijn leven geen afstand van doe. Welnu, als ge er aan wilt deelnemen dan vind ik dat goed, maar ik waarschuw u vooraf, dat ge er spijt van zult hebben. Wat wilt ge?”

Als één man hieven de vergaderden de handen omhoog en riepen:

„Wij nemen er voor eigen risico aan deel voor elk 1000 dollar. Laat ons het protocol op maken!”

„Heel goed,” zei Raffles, „ge moet het zelf weten!”

Hij stelde nu een concept op en las het met luider stem voor. Het behelsde de overeenkomst tusschen de Gold Manufacturing Com-

pany, tot dusverre bestaande uit de heeren Baxter en Brown, aan den eenen kant en de overige mijnbezitters uit Pottsville aan den anderen kant, betreffende de fabricage van goud, waarvoor laatstgenoemden elk 1000 dollar zouden storten op de Bank ten name van de nieuwe maatschappij, waarvan de heeren Baxter en Brown als directeuren zouden optreden.

Nadat enkele veranderingen waren aangebracht werd het concept goedgekeurd en vervolgens afgesproken, dat men onmiddellijk naar den notaris zou gaan, om het te laten legaliseeren, waarna elk der aanwezigen Raffles een bedrag van 1000 dollar overhandigde.

„Heeren,” zei Raffles lachend, „hiermede is onze overeenkomst gesloten. Van af morgen zult gij allen de kunst om goud te maken zelf uitoefenen.”

De goudkoorts had allen aangegrepen, de verderf brengende goudkoorts, die hen naar het wilde westen had gelokt en die hen met revolvers den metgezel doet dooden, om zich diens geld toe te eigenen.

Toen Raffles de zaal wilde verlaten, onder den linker arm den zak met geld, trad Hunting op hem toe, en zei:

„Wij zullen morgen in de vroege bij uw smeltoven samenkomen; nu vindt gij zeker wel goed, dat wij dezen nacht een wacht voor uw huis plaatsen opdat u niets overkomt?”

„Gij maakt u wel bezorgd om mij,” lachte Raffles, en Hunting, vergezeld van twee zijner deelgenooten, begeleidden den Grooten Onbekende naar huis.

Toen zij bij het woonhuis, dat naast den smeltoven lag, aankwamen, zeide Raffles tot Brand:

„Breng whiskey voor mij en de heeren, Charly. Zij willen mij dezen nacht gezelschap houden.”

Hunting en zijne vrienden namen aan de kleine tafel plaats, en zagen dus niet, dat Raffles uit een klein fleschje dat hij bij zich droeg, droppeltjes in de glazen deed, die hij voor zijn gasten uit de keuken had gehaald. Daarna schonk hij de glazen vol whiskey en reikte ze den heer Hunting en diens vrienden.

„Op onze goede zaken”, riep Raffles en haastig dronken de mannen de whisky uit.

Toen begonnen zij te rooken en over de kunst van goudmaken te spreken. Weldra overviel hen een zware vermoeidheid. Hun armen vielen slap naar beneden, hun oogen vielen toe, en de goudmaker verdween voor hun blikken in een donkeren nevel.

Daarna zakten zij in een zware verdooving ter aarde.

Raffles keek lachend naar hen en zeide tot Brand:

„De menschen zijn nog niets verstandiger dan voor duizend jaar. Wanneer men hun

goudbergen belooft, gelooven zij er aan. Leer dit van mij Charly, en nu zullen wij op marsch gaan. Wij hebben dezen nacht nog vier uur gaans tot het eerste spoorwegstation. Morgen

vroeg om drie uur kunnen wij naar Denver afreizen. Voor het dag wordt moeten wij weg zijn. Dit is de ongelooflijkste zaak van alle, die ik tot nu toe heb meegemaakt."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een meesterstuk.

Den volgenden dag had de politie te Denver de handen vol.

Te Pottsville had men, vroeg in den morgen, het verdwijnen van Raffles en Brand ontdekt, en in den kouden smeltoven een naamkaartje gevonden, waarop geschreven stond:

„Mijn groet aan de heeren van Pottsville. Maakt goud met keukenzout en bluft, zooals
JOHN RAFFLES, de goudmaker."

„Lyncht hem", schreeuwden de bedrogenen. Naar het eerste telegraafbureau."

Het ergste raasde Brown. Hij zag nu in, dat hij inderdaad eenige millioenen armer was geworden en kreeg toch van alles de schuld. Ook verlangde men van hem de teruggave der door ieder gestorte 1000 dollar. En bang voor de dreigende vuisten en woedende gezichten, bleef hem niets anders over, dan de oproerigen te bevredigen. Daarop vertrok hij met den eerstvolgenden trein naar Denver en spoedde zich naar het politiebureau, om met behulp van detectives te probeeren den goudmaker het geroofde afhandig te maken.

De Groote Onbekende echter had opnieuw zijn uiterlijk veranderd, en had wederom als de koopman Smith uit New-York in het Central Hotel kamers gehuurd. Reeds den eersten dag ging hij naar Mayer en betaalde hem het overeengekomen bedrag van een millioen dollar voor de goederenwagens. Het was slechts twee dagen voor den termijn, waarop Geis en zijn vrienden hun graan naar New-York gezonden wilden hebben.

Den volgenden dag kwam de heer Geis op het bureau van de Pacific Spoorweg Mayer opzoeken, om met hem over het vervoer van graan te onderhandelen.

Met een merkwaardig lachje ontving hem de chef en antwoordde:

„Het doet mij leed, dat ik aan uw wensch, om goederenwagens te leveren, niet kan voldoen. Ik heb over geen enkele wagen meer te beschikken."

„Gij zijt niet goed bij het hoofd," meende de graankoning, „of hebt gij te veel whiskey gedronken? Ik wil graan naar New-York zenden en heb wagens noodig."

Het ironische lachje verdween niet van het gelaat van Mayer toen hij antwoordde:

„Ik meen noch gek, noch dronken te zijn en herhaal, dat de Pacific Spoorweg Maatschappij u deze maand, en waarschijnlijk nog langer, geen vrachtwagens verhuren kan. Gij hadt er eerder voor moeten zorgen. Alle wagens zijn nu besproken."

Geis meende nog altijd, dat Mayer zich een grap veroorloofde; toen hij echter nog eens de bevestiging kreeg, riep hij uit:

„Wat drommel, moet ik mijn graan soms 2000 mijlen door de lucht laten vliegen?"

Mayer haalde de schouders op.

„En waarom niet? Gij kunt een luchtschip nemen. Met den trein gaat het niet, mits gij u tot den huurder der vrachtwagens wendt, zekeren Mr. Smith. Hij logeert in het Central Hotel en is misschien bereid te onderhandelen."

Plotseling was het den graankoning, of alles met hem ronddraaide. Hij begreep nu den geheelen stand van zaken.

„Dat is een gemeene streek," raasde hij er op los. „De duivel hale jou en Sherman en de geheele Pacific-spoorweg erbij."

Een vloed van leelijke schimpwoorden volgde en Mayer moest hem bijna met geweld van het kantoor verwijderen. Als een woedende stier kwam Geis in het Central Hotel aan en riep dadelijk zijn mede trust-genooten per telefoon bijeen. Verschrikt zagen zij zijn van woede vertrokken gezicht, dat zij zich echter verklaren konden, toen hij riep:

„Wij zijn beetgenomen, men heeft ons een strik om den hals gelegd. De duivel hale Sherman. Wij hebben ons graan voor niets verbrand, en het graan dat wij over hielden, kunnen wij hier in Denver laten verrotten, want Sherman kan het niet vervoeren!”

„Die hond moest opgehangen worden,” meende Lobeck.

„Ik begrijp het niet,” zei een ander.

„Maar ik wel,” raasde Geis verder, „al de goederenwagens van den Pacific spoorweg heeft Mayer, de superintendent van Sherman, aan zekeren Smith verhuurd. Het is een gemeene, een vervloekte, duivelsche streek!”

Zijne deelgenooten keken Geis strak aan en verbleekten, terwijl Geis een volle flesch champagne nam en die in zijn woede in een spiegel slingerde. Daarop rende hij de kamer uit, terwijl hij zijn metgezellen toe riep:

„Volgt mij.”

Zij spoedden zich naar de kamers van Smith en traden dezen als woedende stieren tegemoet.

Nog voor de Groote Onbekende iets kon zeggen, brulde Geis:

„Gij aartsschelm, jij gemeene hond, jij wilt ons een strik spannen. De duivel zal je halen.”

Koelbloedig lachend keek Raffles naar den razende en rookte gemoedelijk zijn sigaret erbij. Hij wist, dat hij de schelmen in den zak had.

Nadat Geis uitgeraasd was, zei hij op kalmen toon:

„Wat wenscht gij eigenlijk van mij? Tot dusverre hebt gij alleen nog maar gescholden. Dat kan zelfs een straatjongen. Zeg me nu als een verstandig man, wat ge wilt.”

Met bloeddorloopen oogen zag de graankoning hem aan en schreeuwde:

„Wagens om ons graan naar New-York te vervoeren, wil ik.”

„Het spijt mij dat ik u niet van dienst kan zijn,” luidde het antwoord.

„En waarom niet?” vroeg Geis, zich zelf tot kalmte dwingend.

„Dat is mijn zaak,” antwoordde Raffles.

„Wilt gij ons voor den mal houden? Wij hebben vrachtwagens noodig voor ons graan,” raasde de graankoning door, „zeg ons, hoeveel gij voor de wagens hebben moet?”

Raffles bestudeerde eenige seconden den rook van zijn sigaret, nipte de asch in den haard en antwoordde: „Gij zult mij den prijs voor de wagens niet kunnen betalen, vrees ik.”

„Vervloekte hond, dat dacht ik wel. Wat belet mij dat ik je wurg!”

Hij maakte aanstalten, zich op den Grooten Onbekende te werpen, vloog echter verschrikt terug, toen hem de loop van een Browning werd voorgehouden.

Nu trad Lobeck Geis in den weg en schoof

hem op zij. Hij wilde het met goede woorden probeeren.

Koud lachend hoorde Raffles zijn wenschen aan en antwoordde:

„Gij hebt vier weken geleden met uw eigendom, uw graan, gedaan waartoe gij, als bezitter, het recht hadt.

„Nu doe ik met mijn vrachtwagens wat ik wil. Gij hebt voor vier weken op de kade van Denver een kostbaar vuurwerk afgestoken en hooptet daardoor prachtige zaken te doen. Gij hebt echter buiten den waard gerekend. Ik heb het niet kunnen verhinderen en niet kunnen zorgen, dat de wereld eens goedkoop brood te eten kreeg, maar ik kan wel verhinderen, dat gij profijt van uw schelmenstreek trekt.”

„Wij zitten in de val,” schreeuwde Geis, „met zoo iemand moet men met de revolver praten.”

„Wat mij heel aangenaam zou zijn,” lachte de Groote Onbekende. „Gij ziet, ik heb er reeds een ter hand genomen.”

„Wilt gij de wagens verhuren of niet?” riep Lobeck, „ik ben bereid u een hoogereren vrachtprijs uit te betalen dan aan den Pacific Railway Company. Maar ons graan moet weg.”

„Ik zei het u reeds,” antwoordde Raffles op rustigen toon, „dat hangt geheel van mij af en slechts op zekere voorwaarde ben ik bereid, uw graan naar New-York te vervoeren.”

„Welke voorwaarde?” snauwde Geis.

„Gij betaalt mij een millioen vijf honderd duizend dollar en verplicht u daarbij, het graan te verkoopen tot den prijs, die er vier weken geleden voor betaald werd. Ik maak er u opmerkzaam op, dat ik slechts tegen dien prijs graan uit mijn goederenwagens aan New-Yorksche handelaars afgeven zal.”

Met een heeschen kreet wilde Geis zich op Raffles storten, maar werd door zijn metgezellen daarin verhinderd.

„Wij zullen de zaak overleggen en u binnen twee uur antwoord zenden,” zei Lobeck.

„Overlegt niet te lang,” antwoordde Raffles, „want het zou kunnen, dat ik mijn voorwaarde ook nog eens overwoog en uw graan heelemaal niet meer wilde vervoeren.”

Vloekend verlieten de heeren de kamer, en begaven zich naar de conversatiezaal, om daar te overleggen.

Daar vonden zij Brown, die uit Pottsville was gekomen, om den voortvluchtigen goudmaker te vervolgen. Hij had echter geen spoor van hem kunnen ontdekken.

„Ik heb millioenen verloren,” schreeuwde hij Geis toe. „Die hond van een Raffles heeft ze mij onder het masker van een alchimist afgenomen. Hij noemde zich Baxter en zou goud gaan maken.”

„Drommels,” antwoordde Geis, „als je door zoo'n domheid je geld verliest, heb je wat je toekomt. Maar ik en mijn vrienden, wij zijn in

ons bedrijf door een uitgeslapen speculant voor miljoenen benadeeld en de duivel mag weten, wie die schurk is."

"Wij moeten eens rustig overleggen," zei Lobeck, "wat uit deze speculatie nog te red- den valt."

"In het geheel niets, vrees ik," antwoordde Brauer, "en ik stel voor, dat wij, vóór wij dien kerel het geld voor de goederenwagens beta- len en hij zich over ons amuseert, ons graan nog heden in Denver verkoopen."

Dit plan vond algemeen bijval. Den volgen- den middag gingen zij naar de Beurs en ver- kochten daar hun graan voor den gewonen prijs. Vijftien millioen dollar kostte hun dit zaakje.

Toen Raffles in den namiddag hoorde, dat de graankoningen hun graan verkocht hadden, zeide hij tot Brand:

"Het graan is goedkoop gebleven, mijn kunst als alchimist heeft dit tot stand ge- bracht. Nu zullen wij naar Engeland terugkee- ren. Je ziet, dat mijn reis naar Amerika van algemeen nut is geweest."

Toen hij met Brand in den Pullmann-trein

naar New-York stapte, schreeuwden de cou- rantenverkoopers:

"Raffles als goudmaker in Pottsville!" "De bedrogen Koperkoning!" "Nieuwste berichten: de bedrogen Graankoningen!"

Raffles kocht een courant en las daarin met zooveel belangstelling alsof hij zich van de daden van een wild vreemde op de hoogte wil- de stellen. Daarna gaf hij het blad aan Brand en zei:

"Leg deze krant bij mijn verzameling."

Terzelfdertijd ontving Geis een brief, dien Raffles hem, kort voor zijn vertrek naar het hotel gezonden had. Deze luidde:

„Waarde Heer Geis,

„Het verheugt mij te hebben gehoord, dat gij uw graan tot den gewonen prijs verkocht hebt. En opdat gij zult weten, wie u tot deze fatsoenlijke daad bracht, moet ge deze onder- teekening u goed in het geheugen prenten. Verbrandt in de toekomst geen graan meer, alvorens eerst te raadplegen met

JOHN RAFFLES."

De volgende aflevering (Nr. 536) zal bevatten:

HET GEHEIM VAN DEN RING.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885